

Aage Hvolby

”Köttätande” och ”bisättning” – mikrokosmiskt närbesläktade processer



Foto från Microsoft ClipArt



Foto från Googles fotogalleri

Syftet med denna skrift är att bidra till förståelsen av Martinus böcker ”*Den idealiska födan*” och ”*Bisättning*” – med huvudvikten lagd på de mikrokosmiska likheterna mellan:

- skilda former av bisättning av människor
- och köttätande som bisättningsmetod för dräpta djur.

Det är inte vår avsikt att här plädera för någon bestämd närings- eller bisättningsform.

Innehållsförteckningen på nästa sida, möjliggör att man kan läsa de olika avsnitten i den ordningsföljd man har lust, intresse och energi till.

Om du har kommentarer omkring innehållet i denna skrift, kan dessa enklast sändas med e-post till *Martinus Institut*: info@martinus.dk

31 mars 2004

Översättning: *Matts-Gösta Jönsson*

Innehållsförteckning

Kapitel	Sida
1. Reinkarnationsprincipen och tidigare jordeliv	3
2. Reinkarnationsprincipen och det nuvarande jordelivet	3
3. Böckerna ”Den idealiska födan” och ”Bisättning”	3
4. ”Köttätande” och ”bisättning” är mikrokosmiskt närbesläktade processer	4
5. Ämnes- och livsenhetsprincipen i människans fysiska organism	4
6. Mineral-, växt- och djurväsen i samma makroorganism	6
7. Mikroväsendenas fysiska levnadstid	7
8. Vi är ”försynen” för våra mikroväsen	8
9. Varför bry sig om sin efterlämnade kropps öde?	8
10. Köttätande beskrivet som likätande	9
11. Dråp av livsenheter vid köttätande	9
12. Människans matsmältningsprocess	10
13. A-livsenheter i livsmedel	11
14. B-livsenheter i livsmedel	12
15. Förändringar vid organismens död, samt bakteriernas och enzymernas roll	15
16. Möjligheter att beskydda mikroväsendena i lik	17
17. Naturlig nedbrytning av våra kvarlevor	18
18. Minskande tillämpning av ”den dräpande principen” vid bisättningar	19
19. Likbränning	19
20. Köttätande är en form av bisättning	21
21. Dråp vid värmebehandling av kött	21
22. Dråp vid nedfrysning av kött	22
23. Luft- och havsbegravning	23
24. Jordfästning	24
25. Balsamering med formalin	26
26. Donation till ett ”patologiskt forskningsinstitut”	27
27. Balsamering utan formalin	28
28. Mumifiering	28
29. Karma som följd av bisättningsmetod	30
30. Avlidnas upplevelse av sin egen begravning	31
31. Framtidens bisättning, som den beskrivs i boken ”Bisättning”	32
32. Nutida efterlevnad av Martinus visioner	32
33. Framtidens nya medvetenhet om bisättning	34
34. Att undvika den ”dräpande principen”	35
35. Proportionsförvrängningar i vår behandling av mikroväsen	35
36. ”Förnimmelsen från ovan” och ”förnimmelsen nedifrån”	36
37. Liknelser – för ökad förståelse	37
38. Vad ”förnimmelsen från ovan” har lärt oss	40
39. Hur ska man förhålla sig inför avslutningen av sitt nuvarande jordeliv?	41
40. Reinkarnationsprincipen och de kommande jordeliven	42
41. Källmaterial: Primär Martinus-litteratur	43
42. Källmaterial: Sekundär Martinus-litteratur	44
43. Övriga informationskällor	44
44. Förklaringar	45
45. Illustrationer (fig. 1-25)	46
46. Komplettering av praktisk bisättningsinformation – år 2013	46

1. Reinkarnationsprincipen och tidigare jordeliv

På ett flertal ställen i ”Tredje Testamentet” (t.ex. symbolerna 18, 19, 20 och 23) ger Martinus förklaringar om betydelsen av att se tillvaron i ljuset av reinkarnationsprincipen. Denna princip lär oss, att alla ”jordmänniskor” har upplevt en mångfald tidigare fysiska liv, och att det nuvarande jordelivet blir efterföljt av ytterligare ett stort antal fysiska inkarnationer. Reinkarnationsprincipen är därför liktydig med att vi, i våra tidigare liv, har provat på att dö åtskilliga gånger, och att dessa dödsfall har varit förutsättningen för våra nya fysiska födslar, vilket även den vi just nu genomlever, är ett resultat av.

Vi har sannolikt upplevt att dö på många olika sätt, t.ex. ålderdom eller sjukdom, svält eller törst, genom självmord eller som offer för olyckor, dråp eller krigshandlingar.

Vi har provat på att bli bisatta lika många gånger, som vi har erfarenhet av att dö. Sannolikt har vi provat på, att bli bisatta på en mängd olika sätt, exempelvis: bränd på bål, jordfäst, luftbegravd, havsbegravd, mumifierad, eller balsamerad, kanske även bisatt i olika former av gravkammare.

Och våra tidigare fysiska kvarlevor lär följaktligen även ha ingått i naturens stora kretslopp genom de nedbrytningsprocesser, som är förbundna med skilda former av bisättningsmetoder – d.v.s. nedbrytning genom eld eller förtärda av mikroorganismer (bakterier och svampar) eller olika djurarter, såsom ormar, fåglar, fiskar, insekter eller däggdjur.

2. Reinkarnationsprincipen och det nuvarande jordelivet

Vi känner alla till, att vi, vid en eller annan tidpunkt – återigen skall lämna den fysiska världen. Vi vet också att vår efterlämnade kropp, vårt lik, på ett eller annat sätt skall återgå, mer eller mindre snabbt, till naturens stora kretslopp (se kapitel 44/2).

Trots det väljer de flesta människor, att inte ta ställning till alla de problem, som är förbundna med den efterlämnade kroppens öde. Många tycker, ganska naturligt, att det är obehagligt att tänka på likbålets flammor eller jordfästningens förruttnelse, bakterier, maskar och insekter. Det verkar inte heller så behagligt att tänka på balsamerings teknisk/kemiska påverkan på kroppen, som i våra dagar är representerat av det kemiska ämnet formalin.

Många tycker nog också att det är för obehagligt eller vemodigt, att tänka på alla de människor, djur, växter, konstverk, naturområden, bostäder och materiella ting, man måste säga farväl till.

Härtill kommer också samhällets förväntningar om ställningstaganden in i bilden, om man vill obduceras, om man kan tänka sig att bli organdonator, och om man inte önskar livsuppehållande behandling i en situation där man är oåterkalleligen döende eller dömd till att inte kunna ta vara på sig själv.

Men då döden är ett oundvikligt faktum för oss alla, kan vi lika gärna ”se problemet i ögonen”. Vi kan i denna process luta oss mot Martinus uttalanden om – att en absolut död inte finns, och att det på ett sätt kan vara skönt att få dö! Faktiskt så berättade Martinus, vid mindre sammankomster ofta om död och bisättning, i utpräglat humoristiska tongångar (se kapitel 44/3).

3. Böckerna ”Den idealiska födan” och ”Bisättning”

En del människor har den enkla och rättframma uppfattningen, att ”när man är död så är man död” och därmed så finns det ingen grund till, att intressera sig speciellt mycket om, vad omvärlden gör med kvarlevorna. Men med Martinus analyser av den mikrokosmiska världen – som en väsentlig och hittills obeaktat element i vårt ödesområde, manas vi nu att överväga, om vi verkligen beter oss rätt i hur vi förhåller oss till vår efterlämnade organism.

Martinus första bokutgivning ”Livets Bog I” utkom 1932. Böckerna ”Den idealiska

födan” och *”Bisättning”* publicerades första gången i form av en fortlöpande artikelserie i *”Kosmos 1933-34”* och *”Kosmos 1934-35”*.

Dessa artikelserier skrevs alltså mycket tidigt i Martinus författarskap – och båda är helt centrala när det gäller hans mikrokosmiska belysning av ämnena *”köttätande”* och *”bisättning”* (se kapitel 44/1).

Om dessa böcker skriver Martinus:

”Inte i något annat skriftligt material i världen har det öppnats sådana möjligheter till studium av ”mikroindividerna” som just i böckerna ”Den idealiska födan” och ”Bisättning”. Inte i någon annan lära, upplysning eller vetenskap har ”mikro-individernas” roll som fundament för vår egen skaparförmåga, hälsa och livsglädje blivit så ingående beskrivet och begrundat. Inte i någon annan förkunnelse, har dessa små väsens liv och tillvaro framträtt så uppenbart för oss och visat sig vara så analoga med vårt eget väsen, med vår egen tillvaro, visat att de liksom vi är ”skapade till guds avbild”.” (B: 182) (Kapitel 44/5-6).

4. *”Köttätande”* och *”bisättning”* är mikrokosmiskt närbesläktade processer

Artiklarna om *”Den idealiska födan”* och *”Bisättning”* avbröts endast av artikeln *”Påsk”*. Det hänger förmodligen samman med, att dessa ämnesområden, sett från en kosmiskt medveten synpunkt, har talrika mikrokosmiska gemensamhetsdrag.

Det är direkt förståeligt, när man inställer sin tanke på, att köttätande är att betrakta som en *”bisättning av dräpta djur i en matsmältningskanal”* ett förhållande som vi åtskilliga gånger kommer att återvända till framöver (kapitel 44/2).

Om Martinus två böcker om mikrokosmos kan man helt enkelt säga, att *”Den idealiska födan”* handlar om bisättning av dräpta djur, och att *”Bisättning”* på motsvarande sätt handlar om bisättning av döda människor.

Som exempel på, att även andra personer än Martinus har betraktat köttätande som bisättningsperspektiv, kan nämnas att Leonardo da Vinci påstås ha skrivit: *”Människan är i sanning djurens konung, ty vår brutalitet är överlägsen deras. Vi lever av andras död – vi är som vandrande kyrkogårdar”*. Något liknande skall även Leo Tolstoy ha skrivit: *”När våra kroppar är som levande kyrkogårdar för mördade djur, hur kan vi då förvänta oss idealiska förhållanden här på jorden?”* (Jfr. Adiraja Dasa).

5. Ämnes- och livsenhetsprincipen i människans fysiska organism

Innan vi går vidare måste vi kort betrakta ämnes- och livsenhetsprinciperna i människans fysiska organism. Vi kan här definiera en ämnesenhetsprincip, i betydelsen av, att varje animalisk enhet är uppbyggd av mindre enheter, som samtidigt utgör en del av en större enhet. Helt konkret kan vi konstatera, att vår egen organism är uppbyggd av mindre och mindre ämnesenheter (kapitel 45/fig. 1-2) nämligen organsystem, organ, cellsystem, celler, organeller, komplexa polymolekyler, monomolekyler, atomer, elementarpartiklar och fotoner, där de sistnämnda är likatydande med bunden solenergi.

Beteckningen *”komplexa polymolekyler”* har här använts för de polymolekyler som är uppbyggda av olikartade monomolekyler. Beteckningen *”enkla polymolekyler”* har använts för de polymolekyler som är uppbyggda av likartade, d.v.s. samma typ av monomolekyler.

Hjärnan inklusive nervsystemet, bör betraktas som det överordnande och styrande organsystemet, bl.a. därför att nervceller visar, eller markerar en mer uttalad irritabilitet än andra animaliska celler. Organellerna kan betraktas som ett slags *”organ i cellen”*. Som exempel kan nämnas cellkärnan, mitokondrier, lysosomer, ribosomer och golgiapparat (kapitel 45/fig. 3-4).

Cellkärnan kan betraktas som den överordnande och styrande organellen. Bland de ”komplexa polymolekylerna” kan nämnas kromosomer, DNA, RNA, lipoproteiner, glykoproteiner och glykolipider. Här kan de överordnade och styrande polymolekylerna i första hand vara kromosomer och DNA, vilka rymmer de flesta av våra gener och som har RNA som närmaste ”funktionellt underordnade”.

Bland de ”enkla polymolekylerna” kan nämnas proteiner, fettämnen och även kolhydrater, som också benämns polysackarider. Här kan de överordnade och styrande polymolekylerna förmodas vara de proteiner, vilka fungerar som signalämnen, strukturämnen och inte minst enzymer. Enzymerna är uppbyggda som en mycket lång kedja av aminosyramolekyler, som är sammanlänkade i en bestämd ordningsföljd, styrda av DNA och RNA (kapitel 45/fig. 5).

Det karakteristiska med enzymerna är att de, utöver en bestämd kemisk struktur, även har en bestämd rumslig struktur, som fackmannamässigt benämns sekundär, tertiär och kvartär struktur (kapitel 45/fig. 6). Det är denna rumsliga struktur som är bestämmande för deras helt specifika förmågor till att katalysera såväl uppbyggnad som nedbrytning och omdanande av molekyler.

För organ, celler, organeller, de komplexa polymolekylerna och proteinerna, och sannolikt även alla mikroväsen som är ännu mindre, gäller att de är högt specialiserade levande väsen (kapitel 45/fig. 2).

De kan och utför, var och en, med nästan osviklig säkerhet och precision, något som de andra mikroväsendena inte kan, och under normala förhållanden är det uteslutande ett arbete, som är till gagn för helheten.

Det finns faktiskt inte någon skapad mänsklig verksamhet – vad gäller förmågor, egenskaper och samarbete – som övergår mikroväsendenas, i människans organism. Deras skilda funktioner måste absolut betraktas som tydliga livsyttningar och därmed som ett kännetecken på deras innehåll av s.k. talangkärnor i övermedvetandets ödeselement. (Jfr DEV1: 6, 8-11).

Bland monomolekylerna kan nämnas de byggstenar, som proteiner, kolhydrater, fettämnen, DNA och RNA är uppbyggda av, d.v.s. aminosyror, monosackarider, fettsyror och glycerol, samt nukleinsyra och fosforsyra. Det sistnämnda ämnet hör hemma under organismens oorganiska beståndsdelar som, bortsett från vatten, totalt endast utgör ca 1% av den samlade kropps vikten.

Fortsättningsvis, när vi här talar om organismens ämnesenhetsprincip, skall vi kort dröja vid Martinus beskrivning av livsenhetsprincipen, där han skriver, att varje levande väsen är uppbyggd av mindre, levande livsenheter, samtidigt som väsendet är en del av en större livsenhet, d.v.s. ett större levande väsen. Denna princip har Martinus beskrivit i symbolerna ”*Livsenhetsprincipen*” och ”*De kosmiska spiralkretsloppen*”.

För att förstå min redogörelse, bör där – utöver de i symbolen ”*De kosmiska spiralkretsloppen*” visade sammanhängande spiralkretsloppen – även finnas fler ”mellanspiralkretslopp”. Som exempel för detta nämner Martinus, att förutom galaxer, solsystem, planeter, organismer, organ, celler och atomer – som visas på nämnda symbol, är också jordens mänsklighet – organ, molekyler och elektroner, i organismer för levande väsen. (LB1: 271, L: 86, DIF: 21).

Man kan t.ex. föreställa sig, att polymolekylerna tillhör en mellanspiral, som ligger ett spiralkretslopp över monomolekylernas mellanspiral. Begreppet ”mellanspiralkretslopp” bör inte förväxlas med de olika ”kosmiska utvecklingsbanor” där väsendena (t.ex. fåglar, fiskar och insekter) genomlever sina egna, sammanhängande spiralkretslopp, som ovan omtalats. (LB1: 378-88, DEV: 29/1-5).

Från mellankosmos vet vi, att vissa stoff- eller ämnesenheter, t.ex. en myrstack eller koraller, inte är en organism för ett levande väsen, utan en organism för många sam-

arbetande livsenheter. Det är högst troligt att motsvarande förhållanden, mellan ämnes- och livsenheter, även förekommer i människans mikrokosmiska struktur.

6. Mineral-, växt- och djurväsen i samma makroorganism

Jordklotsväsendet – precis som den jordiska människan – tillhör djurriket, och innehåller därmed, som vi alla vet, fysiska mikroväsen från djurriket, växtriket och mineralriket, där de köttätande växterna kan betraktas som övergångsväsen mellan växt- och djurriket och där, i varje fall de växter som har både han- och honblommor, bör betraktas som flersjälade.

En däggdjursorganism består av skilda funktionsdelar, som Martinus betecknar zoner eller områden, nämligen hud och muskler, matsmältningssystem, hjärta och lungor, hjärna och nerver, könsorgan och skelettet.

Om dessa zoner skriver Martinus, att de är uppbyggda av animaliska mikroväsen, som är ”medier för” och ”formade eller präglade av” de sex grundenergierna: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne.

(LB5: 1922-27).

På andra ställen uttrycker Martinus det som, att dessa grundenergier är den dominerande livskraften i tomrummet mellan mikropartiklarna i de omtalade organområdena.

(Bok 16B: 7).

Ytterligare en uttrycks- eller förklaringsform som han använt i föredrag är, att de ifrågavarande grundenergierna laddar atomerna i de skilda organområdena. Och precis som jordklotet – innehåller vår organism en viss mängd mineralmateria, exempelvis: hår, naglar, tandemalj och skelett (kapitel 44/4).

Karaktéristiskt för växtriket är dess förmåga att utföra fotosyntes, d.v.s. utnyttja solens energi till uppbyggnad av organiska ämnen från enkla oorganiska ämnen. Den förmågan har inte cellerna i vår kropp och det kan därför anses som tveksamt, om vår organism skulle kunna innehålla växtmateria i de närmast underliggande spiralerna. Här kan nämnas, att Martinus vid ett kursföredrag om musklerna, har sagt:

”Vår muskulatur är ju levande mikroväsen, och atomerna är levande animaliska väsen.”

Däremot bör det nog anses för helt osannolikt, att växtmateria strukturellt kan innehålla animaliska mikroväsen, som dagsmedvetet kan uppleva fysisk smärta och lidande.

(DEV4: 38/14, 38/16-17, 38/22, 38/26).

I sin beskrivning av samspelet mellan våra organ och vår organism, har Martinus upplyst oss om, att organen, i sin spiral, genomlever ”barndom – ungdom – mandom – ålderdom” snabbare än organismen i sin spiral. Detta medför att organen efterhand blir så utvecklade att de inte kan använda organismen som livsrum för sin fortsatta utveckling. Organen måste därför ”kassera” denna organism, med dess död som följd (LB3: 922-25).

Det innebär att en organism och dess organ, utvecklingsmässigt måste passa någorlunda till varandra.

Därför är det näraliggande att tänka sig, att ett djurs organ, celler, organeller, molekyler, atomer och elementarpartiklar, är mindre utvecklade än motsvarande livsenheter i den jordiska människan – men mer utvecklade än motsvarande livsenheter i växterna.

Kemister och fysiker menar, att om en bestämd molekyl, som förekommer i såväl mineraler och växter, som i djur och jordiska människor, har en och samma atom-sammansättning och atomstruktur, så har dessa molekyler exakt samma funktionssätt. Det ser helt annorlunda ut i ljuset av Martinus analyser, som klart säger, att alla levande väsen är olika, och att de nämnda molekylerna därför är olika, med hänsyn till ålder, utseende, erfarenheter och utvecklingsnivå.

7. Mikroväsendenas fysiska levnadstid

Martinus har förklarat, att våra mikroväsen har en helt annan fysisk levnadstid än vi själva. Han definierar helt enkelt begreppet levnadstid, som den tid det tar för ett animaliskt väsen, att genomleva en normal barndom, ungdom, mandom och ålderdom. Att mikroväsendena i vår organism har en helt annan existensstid än vi själva, är ett förhållande som naturvetenskapen länge känt till och kan bekräfta.

Våra organ – som är våra ”primära” mikroväsen, har dock, enligt Martinus, samma livslängd som vi själva. Och under normala förhållanden är våra organ, som tidigare nämnts, faktiskt bestämmande för vår egen livslängd. (LB3: 922-925).

Naturvetenskapen vet, att nästan alla celler har kortare levnadstid än organismen. Några lever endast några få timmar. Andra lever dagar, veckor, månader och år. Några organeller har förmodligen samma levnadstid som cellerna, vilket bestyrker vår uppfattning, att organellerna kan betraktas som ”organ i cellen”.

När vi talar om levnadstid för molekyler, atomer och elektroner, bör vi enligt Martinus uttrycka oss i minuter och sekunder. (LB3: 923).

Naturvetenskapen känner också till, att många processer i mikrovärlden försiggår i en ofattbart hög hastighet och precision. Proteiner – där antalet möjliga kombinationer av de aminosyror som ingår, rusar iväg till otroliga miljardtal – byggs upp av dessa aminosyror i en helt specifik ordningsföljd (kapitel 45/fig. 5) med minst ett tvåsiffrigt antal aminosyror per sekund.

Och elektronerna skiftar från atom till atom på bråkdelar av en sekund, vilket mycket väl kan tyda på atom-diskarnationer och -inkarnationer, som sker på bråkdelar av en sekund.

Som bekant är alla atomer uppbyggda av elementarpartiklar, där vi speciellt känner till atomkärnan med dess neutroner och protoner och de tillhörande elektronerna, som kretsar kring atomkärnan i bestämda banor.

De flesta grundämnesisotoper, d.v.s. grundämnena med ett bestämt antal protoner i kärnan, är stabila och omvandlas inte utan vidare till andra grundämnesisotoper.

Endast under speciella förhållanden såsom vid sönderfall av radioaktiva isotoper, dock med undantag av biokemiska transformationer, samt vid fissions- och fusionsprocesser, kan det bli tal om egentliga grundämnes-omvandlingar.

Dessa förhållanden är för naturvetenskapen liktydigt med, att protonerna i en atomkärna hålls samman som ett stoff eller en ämnesenhet i årtusenden.

De enkla stabila atomkärnorna ser ut att ha en närmast evig existensstid! Det gäller även enkla protoner, om vilka den kände fysikern Stephen Hawking skriver – att man på basis av gjorda experiment ”kan beräkna, att protonens troliga levnadstid lär vara över tio miljoner biljoner biljoner år (1 efterföljt av 31 nollor)”.

Som exempel kan nämnas, att en syreatom alltid innehåller åtta protoner och att den permanent fortsätter att bestå som en syreatom. Sett i ljuset av Martinus analyser kan man tolka det som, att även om syreatomens organism strukturellt alltid innehåller åtta protoner, kan den som levande väsen betraktat, ha åtta ”syre-proton-organ”, där nya livsenheter oavbrutet inkarnerar, som led i deras utvecklingsprocess.

Betraktat i ett naturvetenskapligt perspektiv betyder det, att en människas organism består av elementarpartiklar, som till synes, har varit på jordklotet i årtusenden.

Betraktat utifrån samma perspektiv betyder det, att vår nuvarande organism kanske innehåller atomkärnor som varit strukturella beståndsdelar av våra egna tidigare organismer!

8. Vi är "försynen" för våra mikroväsen

På många ställen i sitt verk ger Martinus oss förklaringar om, att vi genom vårt fysiska och mentala levnadsätt som helhet – vilket även omfattar vårt val av föda och våra beslut omkring vår bisättning – har ett enormt stort inflytande på våra mikroväsens liv och livsupplevelse.

Vi är i verkligheten inget mindre än en gudomlig försyn för mikroväsendena i vår organism. (Se Martinus artikel "Mikrokosmos" i Kosmos nr 1, 1996).

9. Varför bry sig om sin efterlämnade kropps öde?

I "Bisättning" har Martinus utförligt motiverat, varför och på vilket sätt man bör intressera sig för sin efterlämnade kropps öde. Huvudbudskapet är, att det i våra kvarlevor finns myriader av mikroväsen, som har sina dagsmedvetanden på det fysiska planet, och som därför har förmågan att uppleva glädje, sorg, välbefinnande, smärta och lidande. De är starkt påverkade av likets öde.

Om dessa mikroväsen, som Martinus i "Bisättning" och "Den ideella födan" benämner "organ-mikroindivider" respektive "A-livsenheter", skriver han bland annat:

"Medan "mineral-mikroindividerna" är oemottagliga för smärta och lidande, ställer det sig helt annorlunda med "organ-mikroindividerna". Dessa små väsen är nämligen individer som är så långt framskridna i sin utveckling, att de fått ett alltigenom känsligt och därmed orienteringsdugligt dagsmedvetande på det fysiska planet.

Detta åter betyder att dessa små väsens dagliga liv är analogt med de väsens som vi annars är vana att betrakta som medväsen, d.v.s. djur och människor – endast med den skillnaden, att mikroväsendenas tillvaro äger rum i underliggande spiraler."

(B: 75).

Att kroppens död inte är liktydigt med alla mikroindividers död, formulerar Martinus på följande sätt:

"Men vad menas med ett lik? Om man tror att en organisk kropp genast efter döden berövas sina organiska, fysiskt medvetna mikroindivider, då är man offer för ett mycket stort misstag. Så länge det ännu finns fuktighet kvar i liket, finns där också organiskt, fysiskt medvetna mikroindivider, som även om de naturligtvis står på en mycket låg utvecklingsnivå, dock har känsel och kan uppleva fysisk smärta och pina, kan känna ångest och skräck och alltså reagera inför varje onaturlig upplösningsprocess av liket."

(B: 93).

"När det gäller mikrokosmos är det kanske lättare att förstå, att detta är befolkat av levande väsen. Om våra organ, körtlar, celler osv. inte var levande, hur skulle vår organism då kunna byggas och vidmakthållas som en levande organism? – Den skulle då endast vara ett lik, en helt orörlig massa. Men sådan är ju inte vår organism. Ja, den är inte ens sådan omedelbart efter sitt upphovs så kallade "död". Det försiggår alltså en process i liket som är logisk, eftersom den upplöser detta lik eller denna fysiska organism, som inte längre kan vara ett redskap för dess andliga upphov eller jag."

(DEV1: 14. 15).

I detta sistnämnda citat, kommer Martinus in på de begrepp som naturvetenskapen benämner "programmerad celldöd" och "autolys", begrepp som vi kommer att belysa mer ingående i avsnitten som handlar om de naturliga förändringar som sker vid organismens död och nedbrytning.

10. Köttätande beskrivet som likätande

Vi återvänder nu till det tidigare omnämmandet, att köttätande kan betraktas som en bisättning av dräpta djur. I överensstämmelse med denna förenklade synvinkel, har Martinus i *"Den idealiska födan"* beskrivit för oss, att precis som i andra lik, även i kött från dräpta djur, finns myriader av mikroväsenden, som har sina dagsmedvetanden på det fysiska planet, och som därmed har förmåga att uppleva glädje, sorg, välbefinnande, smärta och lidande – och som dessutom är starkt påverkade av den nedbrytning de utsätts för, i samband med tillagning och förtäring av detta kött.

Vi kan därför finna en rad uttalanden om bisättningsproblem, inte endast i *"Bisättning"* men även i *"Den idealiska födan"* under symbolen *"Den idealiska födans vibrationer"*, och som i *"Den eviga världsbilden 4"* är återgiven i färger, samt med fler detaljer, under symbolnamnet: *"Människan och animalisk och vegetabilisk föda"*.

Martinus använder faktiskt i sina verk, speciellt i *"Den idealiska födan"* om köttätande, helt omaskerade formuleringar som "likäteri", "liks förruttnelse", passage av "likrester", "likorgier" "sväljande av likdelar", "utvinna näring ur lik", förtäring av "styckade djurs organismer" och "fördärvade eller upplösta lik".

Som exempel kan citeras:

"Då alla de här nämnda animaliska produkterna tagits ut ur dräpta väsens organismer, kan de inte undgå att hänföras till "likdelar". Och varje form av förtäring av sådana, är därför identiskt med "likätande" och kan som sådan naturligtvis endast höra ihop med en primitiv, djurisk natur och absolut inte höra hemma i en högre form av mänsklig kultur eller tillvaro." (DIF: 4).

"Men detta förändrar ju inte det faktum att det i alla fall är lik man äter, och att de livsenheter som är levande och därför utgör den verkliga näringen för organismen, som nämnts, endast kan avskiljas eller frigöras genom dessa liks förruttnelse eller upplösning." (DIF: 24).

Vi finner alltså i *"Den idealiska födan"* åtskilliga uttalanden om köttätande som likätande. Omvänt kan vi också i *"Bisättning"* finna uttalanden om köttätande, där Martinus om *"framtidsmänniskornas syn på nutidsmänniskorna"*, i ganska barska ordalag skriver:

"... vi måste komma ihåg, att alla nu levande släkten, i förhållande till världsríkets invånare, endast kommer att vara primitiva "fortidsmänniskor" som ännu inte nått insikt om "odödligheten", ännu inte kände till mikrovärldens, materiens, stoffets eller energins sanna identitet med livet och som fortfarande jagade, dräpte och mördade andra levande väsen, sönderstyckade deras kött och inälvor, åt deras lik eller likrester som "festmåltider" serverade på bord som var "utsmyckade" med amputerade, lemlästade och döende växtdelar. Detta kompletterades med "skåltal" till njutande av giftiga och underminerande alkoholhaltiga vätskor samtidigt som man uppehåller sig i lokaler, infekterade och stinkande av ogenomskinliga dimmoln, dunster eller rök från giftiga växters sammanrullade torkade blad, som i form av cigarrer och cigarretter, blivit en självklar permanent eller outhärlig njutning i varje församling, i varje situation." (B: 199).

För fullständighetens skull kan även nämnas, att Martinus också i boken *"Logik"* från 1938, beskriver köttätandet som *"nedsväljande av styckade djurorganismer, styckade lik."* (L: 74).

11. Dråp av livsenheter vid köttätande

I *"Den idealiska födan"* och *"Den eviga världsbilden 4"* ger Martinus oss en förklaring på skillnaden mellan de livsenheter, som får sina organismer dräpta genom att upptas

som näring i en organism, och de livsenheter som blir gynnade av detta.

Om livsenheter som dräps vid köttätande skriver han bland annat:

”Dessa livsenheter utgör här den materia som vi uttrycker som animalisk. Nämda materia, är den mest levande materia som överhuvudtaget finns på det fysiska planet. Dessa livsenheter, såväl i djur som i människor, är organismernas högst utvecklade organmateria. Detta stoff, alltså den animaliska materian, tillhör denna mikrospirals djurrike. Dessa livsenheter har en dagsmedveten livsupplevelse. De kan känna smärta och lidande, vilket de speciellt råkar ut för, när de blir upptagna i ett djurs eller människas organism som föda. Här blir de sönderlitna, krossade och upplösta i magsyra, för att den i stoffet förekommande näringen ska kunna överföras till ifrågavarande djur eller människa, i vars organism de är upptagna som föda. Denna näringsform är den mest primitiva, den grövsta och mest brutala som finns, då den endast kan bestå av dräpta eller mördade levande väsen.” (DEV4: 38/13).

”När dessa små mikroväsen eller livsenheter i form av animalisk föda upptas som föda i en organism, krossas och upplöses deras fysiska organism. De får en onaturlig död och ragnarök vid deras passage igenom köttätarens matsmältningsprocess och magsyra.” (DEV4: 38/14).

12. Människans matsmältningsprocess

Som en inledning till genomgången av Martinus uttalanden om A- och B-livsenheterna skall vi helt kortfattat belysa människans matsmältningsprocess. Den generella matsmältningsprocessen består i, att polymolekylerna nedbryts enzymatiskt till monomolekyler under transporten från munhålan genom svalget, matstrupen, magen och tunntarmen (kapitel 45/fig. 7), därefter överförs de frigjorda monomolekylerna till den inre organismen (kapitel 45/fig. 8), huvudsakligen genom tunntarmens närmast fotbollsplanstora yta (över 4 000 kvadratmeter).

Matsmältningsenzymerna i matsmältningskanalen härrör dels från magsäckens och tunntarmens cellväggar och dels från enzymproducerande organ, d.v.s. spottkörtlar, lever och bukspottkörteln (kapitel 45/fig. 7). Dessa organ är i fostertillståndet faktiskt skapta som ett slags utbuktningar på matsmältningskanalen.

I de nämnda matsmältningsområdena förekommer det inte några enzymer som kan omvandla eller bryta ner dessa monomolekyler till ännu mindre molekyler. Att de frigjorda monomolekylerna inte bryts ner i den första delen av matsmältningskanalen, är på många sätt ändamålsenligt, eftersom vi bl.a. har nytta av monomolekylerna i den inre strukturen av vår organism och för att många av aminosyrorna är livsnödvändiga.

Det betyder, att dessa aminosyror inte kan syntetiseras i en animalisk organisms inre, de har i verkligheten generellt sitt ursprung i växtceller, ett förhållande som även gäller för de aminosyror som upptas vid förtäring av kött.

Efter att ha passerat tunntarmen hamnar resterna av födan i tjocktarmen, där det inte utskiljs enzymer och där det inte finns någon tarmludd, vilket innebär att denna yta är relativt liten. Här sker huvudsakligen endast uppsugning av vatten. Samtidigt försiggår där en tillväxt av bakterier som även fortsätter i ändtarmen.

I förbindelse med denna tillväxt tillgodogör sig bakterierna många av dessa molekyler som föda, vilket även gäller de monomolekyler som inte på ett tidigare stadium har tillvaratagits i matsmältningskanalen.

Vid övergången till den inre organismen hamnar monomolekylerna i organismens blod- och lymfsystem (kapitel 45/fig. 8), varigenom de transporteras till de platser i organismen

där de behövs. Ett speciellt förhållande gör sig gällande för fettämnenas byggstenar då dessa omedelbart efter passagen från tunntarmens vägg återförenas i form av små fettpartiklar s.k. kylomikroner.

I den inre organismen vill monomolekylerna ingå i dess ämnesutbytesprocess, där de efterhand kan ombildas till andra molekyler, eller ingå i syntesprocesser, eller nedbrytningsprocesser för frigivande av energi, bl.a. i form av kroppsvärme och muskelaktivitet. Dessa nedbrytningsprocesser avslutas i stor utsträckning med, att molekylerna omvandlas till mycket enkla molekyler, nämligen vatten, koldioxid, urinämnen och sulfat.

Huvudparten av nedbrytningsprocesserna kan faktiskt karakteriseras som mikrokosmiska och för oss livsnödvändiga, förbränningsprocesser. Man kan till och med kalla den enzymatiska nedbrytningen av våra näringsämnen, för en ”långsam likbränning”, i den betydelsen, att många av dessa processer är en reaktion med syre, där slutprodukterna blir vatten och koldioxid.

13. A-livsenheter i livsmedel

I *”Den idealiska födan”* använder Martinus benämningarna A-livsenheter och B-livsenheter, där A-livsenheterna får sina organismer dräpta när de upptas som näring i en organism, i jämförelse med B-livsenheterna som genomgår en livsbefrämjande process när de upptas som näring.

För att mer konkret förstå vilka livsenheter man dräper eller gynnar vid köttätande, och vid skilda former av bisättning, skall vi kort belysa Martinus uttalanden om A- och B-livsenheterna. Dessa uttalanden tyder på att skillnaden mellan A- och B-livsenheter är en fråga om såväl fysisk storlek som tillvaroplan.

I motsättning härtill bör Martinus särskiljande mellan organ-mikroindivider och mineralmikroindivider, i boken *”Bisättning”* betraktas som ett särskiljande, uteslutande mellan olika tillvaroplan.

Om A-livsenheterna har Martinus givit oss följande upplysningar (DIF: 24-31):

- a) att A-livsenheternas organismer dräps när de upptas som näring i en organism.
- b) – jämfört med de inkapslade B-livsenheterna, som frigörs från sin organism vid ”förruttelse”.
- c) att A-livsenheterna dräps vid kokning.
- d) att stekning delvis ombildar deras lik till förkolnade ämnen eller aska.
- e) att deras dräpta organismer förs ut av organismen som avföring.
- f) att A-livsenheter, till en viss grad, även finns i kärnor, rot- och bladprodukter, men att de inte tillnärmelsevis är så talrika och utvecklade här, som i motsvarande animaliska produkter, varför den vegetabiliska avföringen är mindre stinkande och giftig.
- g) att A-livsenheter endast förekommer i ringa mängd i moget fruktkött.

Man vet, att endast monomolekyler och mikroemulgerade fettämnen, de så kallade kylomikronerna, kan övergå från människans matsmältningskanal till blod- och lymfsystemet, varifrån dessa ämnen transporteras runt i organismens inre till de platser, där de behövs för organismens ämnesomsättningsprocesser.

Det är därför närliggande, att på ett förenklat sätt karakterisera A-livsenheterna som *”de levande väsen, som har sitt dagsmedvetande på det fysiska planet, och vars fysiska organismer är de organiska stoffenheter, som är fysiskt större än monomolekylerna”*. (Kapitel 45/fig. 9).

Denna karaktäristik passar precis in på de två första uttalandena (a och b) i och med att vi här tolkar Martinus bruk av ordet "förruttelse" och orden "upptas som näring" som uttryck för nedbrytningen i matsmältningskanalen. Man vet också att moget fruktkött i hög grad består av monomolekyler (jfr uttalande g).

Jag har tidigare omnämnt vilken funktionell betydelse kromosomernas och proteinernas rumsliga struktur har. (Kapitel 45/fig. 6). Man vet att denna struktur, och därmed dessa kromosomers och proteiners egenskaper, förstörs vid kokning (jfr uttalande c).

Att proteinernas egenskaper ödeläggs vid kokning framgår exempelvis av, att man inte kan tillaga maränger eller majonnäs av äggvita och äggulor från kokta ägg.

Även proteinhaltiga komplexa polymolekyler och många polysackarider ödeläggs vid kokning.

Däremot förstörs inga monomolekyler vid kokning. Om dråp vid kokning har Martinus i ett kursföredrag sagt: "*Det som dräps vid kokning, vill också dräpas vid matsmältningen*".

Man vet också, att polymolekyler och ännu större ämnesenheter förkolnas i någon grad, vid kraftig stekning, samt vid grillning. Vid fortsatt stekning eller förbränning förstörs alla organiska ämnesenheter, även monomolekylerna blir till aska (jfr uttalande d).

Dessutom så vet man att vegetabiliska organismer inom de överordnade ämnesenhetsnivåerna, t.ex. på organ- samt cellnivå, är mindre komplext uppbyggda och mindre differentierade, än motsvarande animaliska organismer (kapitel 45/fig. 10).

Speciellt viktigt är, att vegetabilerna inte har ett högt utvecklat hjärna-nerv-system och att de därmed tål kraftiga skador och amputationer. (Jfr uttalande f).

Uttalandet om avföring som innehåller dräpta organismer av A-livsenheter, har jag inte tillräcklig kunskap för att kunna bekräfta, i och med att avföring generellt består av osmält föda, avstötta tarmceller, matsmältningsenzymmer och bakterier.

Från djurkött är det framför allt osmältbara skelettdelar, och från växter är det speciellt osmälta cellväggar bestående av fibrer från cellulosa och lignin, som är starkt bidragande till avföringens volym.

Martinus uttalande skall möjligtvis förstås på det sättet, att om kosten uteslutande bestod av B-livsenheter, så ville det vara långt mindre mängder avföring än från normal kost innehållande betydande mängder A-livsenheter.

Man kan också säga att den del av födan som inte frigörs som B-livsenheter, förs ut med avföringen (jfr uttalande e). Generellt gäller också, att passertiden genom tarmen är något större för kött än för vegetabilier, vilket har betydelse för avföringens bakterieinnehåll, färg och lukt.

Uttalandet om förekomsten av A-livsenheter i vegetabiliska produkter, kan vi förmodligen tolka på det sättet, att Martinus har önskat ge uttryck för, att växternas cellväggar är osmältbara d.v.s. att de inte, i sig själva, består av B-livsenheter som kan uppsugas genom tarmväggen till blod- och lymf-systemet (jfr t.ex. DEV4: 38/22).

Vi bör samtidigt tolka det på det sättet, att de vegetabiliska produkterna inte strukturellt innehåller A-livsenheter, som kan uppleva lidande vid matsmältningsprocessen.

(Jfr DEV4: 38/14, 38/16-17, 38/26).

Allt som allt, så vågar jag nog säga, att Martinus uttalanden, och min fysiska skildring av A-livsenheterna, är i tillfredsställande grad överensstämmande.

Vi vill i senare avsnitt återvända till detta ämne för att mer detaljerat beröra några av de större stoff- eller ämnesenheterna, speciellt cellerna och organellerna.

14. B-livsenheter i livsmedel

Vi skall nu på ett liknande sätt åskådliggöra Martinus uttalanden om B-livsenheterna:

a) att B-livsenheterna upptas som näring i en organism är livgivande för deras organismer.

- b) att de frigörs vid nedbrytningen av animaliska organismer, i matsmältningskanalen.
- c) att de i levande tillstånd förs till de områden i organismen där de har de största förutsättningarna att finna livsbetingelser.
- d) att de i stor utsträckning är oberörda av kokning.
- e) att fruktköttet från fullmogna frukter nästan uteslutande består av B-livsenheter.
- f) att mjölk huvudsakligen innehåller B-livsenheter.

I *"Den idealiska födan"* (DIF: 24-31) ger Martinus en fördjupad upplysning om dessa B-livsenheter. Man känner till att monomolekylerna, efter att de upptagits i blod- och lymfsystemet, genomgår olika processer i bestämda områden av organismen. Några omvandlas till andra monomolekyler, andra byggs in i polymolekyler och åter andra bryts ner under frigörande av energi till enkla småmolekyler, som organismen sedan utsöndrar genom urin, avföring, svett och utandningsluften. Man kan lätt föreställa sig, att många av dessa processer i hög grad är livsbefrämjande och utvecklande för mikroväsendena. Sett med mina ögon skulle uttalandena (a, b, c, d, e) utan vidare även passa in på monomolekylernas livssituation.

Om mjölk kan sägas, att den är utsöndrad från mjölkkörtlar och att den därför normalt inte innehåller ämnesenheter större än polymolekyler, alltså inga organeller eller celler. Och eftersom mjölkproteiner, d.v.s. casein och vassleproteiner, inte har enzymatiska egenskaper kan dessa proteiner betraktas som mindre utvecklade än enzymerna, vilka i mjölk endast förekommer i ytterst små mängder, närmast som en sorts förorening.

Att B-livsenheterna i mjölk och fruktkött gynnas av att upptas som näring i en organism, har Martinus klart uttryckt med, att dessa livsenheter upplever obehag om de inte blir upptagna som föda.

Om förtärandet av fruktkött har han således skrivit:

"Vad själva fruktköttet angår, får det ju den fördelen av att bli "förtärt" eller upptagen som näring i en organism, att dess mikroliv (det levande i detta stoff) får möjlighet, att på ett naturligt sätt fortsätta sitt liv i den organismens stoffvärld (dess blod och kött) i vilken det har ingått som "föda", och kommer därigenom att uppfylla dess gudomliga plan och avsikt. I motsatt fall ville nämnda fruktkött vara prisgivet till den så kallade "förruttnelseprocessen" som för dess mikroliv oundvikligen betyder onaturlig död och undergång. Alla betingelser att på ett normalt sätt kunna leva vidare, blir detta liv därmed avskuret ifrån." (AS1: 17/14).

Det finns därför en god bakgrund till, att tolka Martinus uttalanden som, att B-livsenheterna – på ett förenklat sätt – kan karakteriseras som "de levande väsen, som har deras fysiska hemvist i djurriket, växtriket eller mineralriket, och vars fysiska organismer är monomolekyler och ännu mindre organismer" (kapitel 45/fig. 9).

B-livsenheterna är alltså de livsenheter som kan passera tarmväggen och vandra in i den inre organismen, via blod- och lymfsystemet. Detta förhållande uttrycker Martinus i artikeln *"Kultur"* på följande sätt: *"Med den animaliska födan förhåller det sig exempelvis således, att den i övervägande grad består av livsenheter som inte är ämnade att upptas som näring i vår organism. Dessa livsenheter är i verkligheten mikrokosmiska väsen som är alltför högt utvecklade för att kunna upptas som näring, och detta upptagande vill därför betyda döden för dem. Därför utlöser de helt naturligt motstånd mot denna process. Endast de livsenheter som levande kan övergå till vårt blod, kan vara livgivande för vår fortsatta existens, medan de förstnämnda måste lämna vår organism som avföring."*

Liksom de köttätande växterna är övergångsväsen mellan växter och djur, kan man föreställa sig att det i kött även finns mikrokosmiska övergångsväsen, t.ex. mellan A- och B-livsenheter.

Ett tankeväckande perspektiv från mikroväsendenas värld och deras utveckling är,

att många av organismerna för de skilda B-livsenheter som ursprungligen härrör från växt- och mineralriket, exempelvis ämnesenheter såsom kol-atomer och essentiella aminosyra-molekyler, efter upptagandet i vår organism blir till beståndsdelar i den jordiska människans köttmolekyler. Deras organismer kommer alltså ganska snabbt, att ingå i animaliska polymolekyler och blir därmed organismer för mikroväsenden med dagsmedvetande på det fysiska planet.

I verkligheten bör också den omvända processen kunna äga rum, d.v.s. en ämnesenhets övergång från att vara organism för ett animaliskt väsen, till att bli en organism för ett växtväsen.

Här bör vi dock hålla oss till Martinus uttalanden om, att inga levande väsen är lika, ett uttalande som självklart också måste gälla på molekylernas och atomernas tillvaroplan, både fysiskt och mentalt.

Vid genomgången av den animaliska och vegetabiliska födan i *"Den eviga världsbilden 4"* använder Martinus inte beteckningarna A- och B-livsenheter. Om de livsenheter som blir frigjorda och som inte dräps vid matsmältningen, skriver han, bland annat:

"Dessa livsenheter har ingen fysisk organism ut över den kraftaura, som är koncentrerad omkring dem."

Om de frigjorda livsenheterna skriver han ytterligare, att *"de inkarnerar nu med deras kraftaura i det köttätande väsendets organism som näring vilket förnyar och bibehåller organismens kraft."* (DEV4: 38/14).

Om dessa livsenheter skriver han också, att det är *"de livsenheter, vars fysiska organism är en kraftaura, och som vid matsmältningsprocessen i det köttätande väsendets mage blir frigjorda, och som näring kan inkarnera i makroväsendets fysiska organism som livsförnyelse."* (DEV4: 38/15).

Till dessa uttalanden kan sägas, att de monomolekyler som frigörs från polymolekylerna i matsmältningskanalen, naturligtvis har en fysisk organism. Annars skulle ingen, vid förtärandet av födoämnen, kunna öka i vikt och ingen fysisk organism skulle kunna upprätthållas. Man vet faktiskt den exakta vikten på de enskilda monomolekylerna – ett värde som kemiskt uttrycks "molekylvikt".

Vikten på varje specifik form av molekyler kan även uttryckas på ett annat sätt, nämligen med begreppet "molvikt" vilket är lika med vikten av ett bestämt antal molekyler – ett antal som betecknas "Avogadros tal" eller "Avogadros konstant".

Så meningen med Martinus uttalande är förmodligen, att ett diskarnerat "jordmännisko-mikroväsen" med dess kraftaura – som kan vara ett fysiskt utslag av dess talangkärnor i ödeselementet – inkarnerar i de enskilda monomolekylerna, när dessa blivit befriade och därefter övergått från vår matsmältningskanal till organismens inre.

Det är denna kraftaura, detta uttryck för talangkärnornas innehåll, som är bestämmande för monomolekylernas egenskaper, och som därmed är det specifikt livgivande i näringen. Den fysiska monomolekylen kan i verkligheten betraktas som ett redskap för B-livsenheternas livsutveckling.

Det kan nog anses klarlagt, att A-livsenheterna diskarnerar vid matsmältning eller kokning och att de därefter inkarnerar i en annan, och för dem lämplig fysisk organism, vilket för "växt-A-livsenheterna" lär bli en växt-organism och för "djur-A-livsenheterna" en djur-organism.

Man skulle teoretiskt kunna föreställa sig, att de B-livsenheter som födans A-livsenheter är uppbyggda av, kan betraktas som levande organ i en levande organism (A-livsenheten) där organismen och dess organ hade "livs- och döds-gemenskap" och där B-livsenheterna därför diskarnerar när A-livsenheterna dräps. – Men så förhåller det sig inte.

I ett kursföreläsning om matsmältning och kokning, har Martinus gjort ett tydligt uttalande: *"Men där säger jag bestämt nej. Man dräper inte något av det som skall inkarnera i oss. Det kan inte dräpas."*

Ett annat perspektiv på Martinus uttalande om, att B-livsenheterna inte har någon fysisk organism är, att de är så fantastiskt små, att de inte är möjliga att se genom ett elektronmikroskop. De är i sin fulla fysiska längd endast en tusendel av ljusets våglängd.

(Kapitel 45/fig. 11).

Vi kommer här fysiskt gradvist i beröring med det kvantmekaniska vetenskapsområdet, där man strängt taget fränkänner atomerna såväl fysisk position som fysisk utsträckning. Stephen Hawking uttrycker det mycket generellt när han skriver, att: *"alla partiklar är faktiskt vågor."*

Martinus är helt överens med detta naturvetenskapliga uttalande, när han i ett kursföreläsning om den egentliga näringen uttalar, att: *"det är små andliga väsen, som inte behöver dö. De går över i den nya organismen med deras lilla fysiska kropp, som endast är en elektrisk våg."*

Önskas ytterligare belysning av förhållandet vid matsmältning – mellan livsenheter, ande, kropp, talangärnor, diskarnation och inkarnation, kan vi hänvisa till Martinus besvarande av frågan: *"Sker det någon vitaminförlust vid kokning?"* (Kosmos: 1983, nr 9).

Allt som allt vågar jag även här säga, att Martinus uttalanden och min fysiska karakteristik av B-livsenheterna, i tillfredsställande grad är överensstämmande.

15. Förändringar vid organismens död, samt bakteriernas och enzymernas roll

Vid dödens inträdande upphör andningen och hjärtats pulserande. Det innebär att kroppen inte längre, via lungorna och blodomloppet, får tillfört syre och bortfört koldioxid. Då alla organsystem, organ, cellsystem och celler är helt beroende av vår andning och vårt blodkretslopp, kan dessa väsen inte överleva organismens död.

Som en följd av anhopningen av koldioxid (och mjölksyra) i cellerna, aktiveras en mängd cellnedbrytande enzymer, speciellt de som härrör från de organeller som benämns lysosomer (kapitel 45/fig. 3 och 4) vilka kan karakteriseras, som ett "intracellulärt nedbrytnings-system". Dessa enzymer bryter först och främst ner den del av cellen som inte utgörs av strukturerade organeller, d.v.s. cytoplasma.

Man vet att många strukturerade organellers nedbrytning sker relativt långsamt. Vid den naturliga programmerade celldöden, självnedbrytningen eller apoptosen, förblir många av organellerna intakta, långt fram i nedbrytningsprocessen. Några av dem kan faktiskt återfinnas strukturellt i gamla benrester, tänder, hud och hår.

Speciellt bör också nämnas, att de organeller som benämns mitokondrier, och som normalt finns i hundratals i varje enskild animalisk cell, är rätt väsentliga i samband med cellens död, i och med att mitokondriernas organellvägg blir så permeabel eller genomsläpplig, att deras enzym innehåll kan tränga ut i cellens cytoplasma och där medverka till att bryta ner cellens beståndsdelar till enkla molekyler.

Den enzymatiska nedbrytningen av den levande människans celler – självnedbrytningen, är en process som försiggår i miljontals celler varje timme, genom hela livet. Organismen har under normala förhållanden även system som upplöser celler som dör, eller som i helhetens intresse, inte fungerar perfekt.

Intressant är, att sistnämnda process, på molekylnivå styrs av en gen, som mycket vackert kallas "genomets skyddsängel". Relevant att omnämna i detta sammanhang är, att

organismens organ och celler, förbereder sig på organismens död, långt innan så sker.

För att i det följande kunna skilja mellan mikroväsendena i vår inre organism, och de mikroväsen som vetenskapligt benämns mikroorganismer, och som främst omfattar bakterier, jästsvampar och mögelsvampar, vill vi i fortsättningen (för enkelhetens skull) endast benämna den senare gruppen med ordet ”bakterier” (kapitel 45/fig. 12).

Om man, efter att döden har inträtt, inte gör något för att skydda organismen mot nedbrytning, kommer bakterierna på huden och i tarmen att skyndsamt invadera den övriga organismen, där de snabbt och hämningslöst förökar sig (kapitel 45/fig. 13).

För att skaffa nödvändigt material till denna förökning, nedbryter bakterierna cellernas beståndsdelar (vilket även innefattar organismens egna enzymer) till enklare kemiska ämnen, en process som vanligtvis benämns ”förruttelse”.

Det är i detta sammanhang viktigt att vara uppmärksam på, att bakterierna (medan vi är fysiskt levande) befinner sig utanför den inre organismen – d.v.s. på huden och i tarmsystemet, där matsmältningskanalen kan betraktas som en sorts ”rör” genom organismen. (Kapitel 45/fig. 7).

Även luftstrupen, lungorna och de yttre könsvägarna kan anses vara utanför den inre organismen. Med alla till råds stående medel, försöker den levande organismen hindra bakterierna från att tränga in och smitta ner den inre organismen.

De mest kända av dessa skydd som kroppen förfogar över, är fysiska barriärer som hud, slemhinnor, hår, antibiotiskt verkande sekret, bortfiltrering genom lymfkörtlarna, nedbrytning med hjälp av vita blodkroppar, och i vissa fall även temperaturstegring.

Redan i början av matsmältningskanalen, d.v.s. i magen och även tunntarmen, försöker organismen att oskadliggöra de flesta av de bakterier som finns i födan, med hjälp av magsyran och matsmältningsenzymerna. Därmed garderar organismen sig även mot, att bakterierna inte angriper B-livsenheterna – innan dessa övergått till den inre organismen.

Bakterierna är alltså inte en naturlig del av vår inre organism. De bör snarare betraktas som den inre organismens fiender. De är i verkligheten lika hämningslösa som cancer-celler, i och med att de förökar sig, breder ut sig och förtär näringsämnena, helt utan hänsynstagande till andra levande mikroväsen.

Bakteriernas livsutveckling gör, att man bör betrakta dem som en av naturens stormakter som i många sammanhang – förutom i samband med vår föda – kan vara oerhört nyttiga.

Enzymerna är proteinämnen, som får specifika uppbyggnads- nedbrytnings- och omvandlings-processer att förlöpa, utan att de själva blir förbrukade. Men dessa kan endast fungera om det finns tillgång till vatten.

Alla enzymer syntetiseras i den inre organismen där de har otaliga livsnödvändiga uppgifter, exempelvis ett omfattande samarbete med B-livsenheterna. I verkligheten så styrs bildandet av enzymerna i alla celler, av generna i de aktiva arvsanlagen, där dessa gener kan anses vara den fysiska motsvarigheten till talangkärnorna i ödeselementet i vårt övermedvetande. (Jfr DEV1: 6. 8-11).

En del av enzymerna transporteras från våra körtlar ut i matsmältningskanalen, där de kommer till nytta vid nedbrytandet av födans beståndsdelar till upptagliga ämnen, d.v.s. spjälkning av A-livsenheterna som får till följd att B-livsenheterna frigörs.

Dessa matsmältningsenzymer, exempelvis de som syntetiserats i lever och bukspottkörteln, blir från dessa organ utsända, var och en med sin speciella uppgift i matsmältningskanalen och efter avslutat arbete försvinner de ut med vår avföring. Alla enzymer – även matsmältnings-enzymerna, arbetar generellt för kroppens uppbyggnad, funktionalitet och underhåll. – De är våra vänner.

Enzymerna är mycket specifika i sina olika funktioner och verksamhetsområden. De håller sig snällt till de områden där det finns behov för dem. Efter vår död, och vid kroppsskada, får enzymerna tillgång till områden där de normalt inte hör hemma. När vi dör sker generellt en våldsam förändring i enzymernas livsbetingelser, i form av: temperaturfall, ändrad surhetsgrad, syrebrist, ansamling av kolsyra och ändrad substrattillgång, på grund av förändrad membran-permabilitet.

De flesta av enzymerna kan helt enkelt inte fungera, om kroppens temperatur sjunker markant under den normala. Då kromosomerna, efter cellens död inte kan fungera, vill inte heller deras DNA-beståndsdelar kunna åstadkomma någon förnyelse av organismens egna enzymer. Tillväxten av enzymer kan alltså inte ske efter döden.

För ordningens skull måste även nämnas, att det (som ett led i organismens nedbrytning) förekommer enkla, icke katalyserade kemiska reaktioner, såsom oxidation och hydrolys, d.v.s. långsamma reaktioner, med exempelvis syre och vatten.

16. Möjligheter att beskydda mikroväsendena i lik

Då man inte dräper och äter djur, i avsikt att skydda mikroväsendena i köttet mot en onaturlig och lidandeskapande undergång, kan det i detta sammanhang betraktas som helt irrelevant att tala om beskydd av mikroväsendena i de dräpta djurens kött. Dock kan här nämnas, att somliga har den uppfattningen, vilket också kan vara religiöst grundat, att det är fel att döda djur, men helt acceptabelt att äta köttet från djur, som andra har dräpt.

Men när det rör sig om lik från döda människor vet vi från Martinus, att det här finns levande, animaliska, olyckliga mikroväsen, som det finns möjligheter att beskydda mot en för snabb, onaturlig och lidandeskapande död.

Om att beskydda mikroväsendena i ett lik har Martinus muntligen uttalat, att: *"det, som inte har naturliga livsbetingelser, bör få dö"*, och även: *"Man bör låta det dö, som ändå skall dö"*.

Man vet att organsystem, organ, cellsystem och celler inte är möjliga att rädda. Man bör alltså låta de stoff- och livsenheter som har ödesgemenskap med oss, att dö – för *"de dör likväl"*.

I verkligheten är det, som tidigare nämnts, organens utvecklingsförlopp som är den normala orsaken till, att organismen dör av ålderdom (LB3: 922-25). På ett sätt är det våra egna organ som drar oss med i deras död.

De mikroväsen som man har möjlighet att beskydda, är alltså fysiskt mindre än cellerna. Betraktar vi nästa nivå nedåt i livsenheternas storleksordning – d.v.s. organellerna, ser möjligheterna annorlunda ut. En del av dem bör man kunna beskydda. Och de livsenheter som är ännu mindre, är det ännu större möjligheter att beskydda.

Man har alltså möjlighet att beskydda många A-livsenheter, exempelvis vissa organeller, många komplexa polymolekyler och alla enkla polymolekyler. Man har dessutom möjlighet att beskydda alla B-livsenheter som är biologiskt nedbrytbara, d.v.s. alla monomolekyler.

Martinus menar, att dessa mikroväsen bör beskyddas, så att deras livsbetingelser avklingar så långsamt – att de får möjlighet att dö en naturlig död. Det vill i praktiken betyda att de inte bör dö:

- som föda för rovdjur, gnagare, fåglar, insekter och andra djur.
- som föda för bakterier och liknande.
- av att frysa ihjäl, dvs. genom att det vatten som är knutet till deras livsfunktion blir till is.
- av att de torkar ihjäl, dvs. genom att det vatten som är knutet till deras livsfunktion avlägsnas för snabbt.

Det gäller alltså, att försöka förhindra dessa dräpande processer från att uppstå.

17. Naturlig nedbrytning av våra kvarlevor

Om den naturliga nedbrytningen av ett lik har Martinus skrivit:

"På samma sätt som den naturliga döden eller undergången för jordväsendet eller vår makroindivid inte alls kan framkalla något onaturligt, såsom för tidig död, lemlästning och lidande, kommer inte heller vår egen naturliga död med åtföljande naturlig upplösning av vår efterlämnade fysiska organism eller vårt lik att kunna förorsaka någon abnorm tillvaro för mikroindividerna i organismen eller liket. Dessa väsen kommer att leva sina liv oberoende härav. Det enda som kommer att ske är alltså detta, att de efter sin död inte mer inkarnerar i den organism som är övergiven av makrojaget. De mikroindivider som bebodde den levande organismen dör alltså ut efterhand från denna, för att inkarnera i en annan levande organism, och ger därmed plats för lägre och lägre livsformer att inkarnera i den döda organismen, vars betingelser för organiska livsformer snabbt degenererar och upphör. Det är denna del av upplösningen vi vanligen kallar "förruttelse"." (B: 95).

Av detta citat framgår, att Martinus inte använder ordet och begreppet "förruttelse" i en strängt biologisk mening, där en av definitionerna lyder: *"Förruttelse är nedbrytning av organiska ämnen, främst proteiner, genom inverkan av bakterier och andra organismer, vilket ofta sker på flera nivåer och som förorsakas av olika bakterier."*

Om begreppet "förruttelse" skall uppfattas i en strängt biologisk betydelse, innebär det i praktiken, att mikroväsendenas död och nedbrytning sker, som en följd av att de dräps och förtärs av bakterier.

Men Martinus ger just uttryck för, att mikroväsendena lever sina liv naturligt till slutet, och att det sker oberoende av makroväsendets död. Men då får inga aktiva bakterier vara närvarande, ty om det är så, kommer de ursprungliga och även nyinkarnerade mikroväsenden att bli överfallna, dräpta och förtärda av dessa bakterier. Mikroväsendena får då ingen möjlighet att dö en naturlig död av ålderdom.

Martinus speciella bruk av begreppet "förruttelse" förekommer även i flera avsnitt i *"Den idealiska födan"* där han använder ordet som uttryck för nedbrytningsprocesserna i matsmältningskanalen. Som exempel kan nämnas:

"Men nu skall man inte tro att denna matsmältning gäller de små dräpta organismerna, nej tvärtom, dessa upplöses på ett helt naturligt sätt, som fallet är med alla andra lik, genom en – förruttelseprocess. Lik kan inte "smältas"..." (DIF: 24).

"Genom förruttelseprocessen i A-livsenheternas organismer frigörs de däri inkapslade B-livsenheterna." (DIF: 24).

"Men detta förändrar ju inte det faktum att det i alla fall är lik man äter, och att de livsenheter som är levande och därför utgör den verkliga näringen för organismen, som nämnts, endast kan avskiljas eller frigöras genom dessa licks förruttelse eller upplösning." (DIF: 24).

Vad Martinus menar med, att *"lik kan inte smältas"*, tycks omedelbart svårt att förstå. Rent biologiskt och biokemiskt kan man tvärtemot konstatera, att förtärda lik faktiskt smälts i den förståelsen, att de vid köttätande nedbryts i matsmältningskanalen av de specifikt nödvändiga matsmältningsenzymerna.

Så meningen med Martinus ordval är möjligtvis, att A-livsenheterna inte kan upptas direkt från matsmältningskanalen till den inre organismen, eller att den del av födan som inte kan nedbrytas, slutar som avföring, alltså som osmält material.

Ett uttalande som klart säger, att bakteriell "förruttelse" icke är en naturlig och idealisk process, finner vi i Martinus svar på en fråga (här benämnd "Fråga-1") där han bl.a. skriver: *"I en kommande högre framtidskultur kommer man därför, tack vare den långt högre respekten för allt levande som man då har, att låta varje lik "bisättas", vilket vill säga: genomgå en process där kvarlevornas liv får lov att dö ut på ett naturligt sätt. Med en*

hermetisk isolering från allt som kan orsaka förruttelse, och även från olämplig temperatur och brand, ja från allt, som kan orsaka en onaturlig upplösning, vill man skapa förutsättningar för, så att kroppen eller liket kommer att övergå från sitt animaliska tillstånd till det mineraliska, och först därefter kan få hjälp att upplösas på ett artificiellt sätt.”

Med begrepp som ”förruttelse” och ”naturlig upplösning” (B: 95) menar Martinus förmodligen, att det försiggår naturligt – förstått på det sättet, att det inte är tal om någon form av utifrån kommande biologiskt ingripande, dvs. inget ingripande från nedbrytande djur och bakterier.

Eller sagt på ett annat sätt: Nedbrytningen försiggår uteslutande genom inverkan från den inre organismens egna krafter och mekanismer, speciellt enzymernas aktivitet, en process som man fackmannamässigt betecknar ”autolys”.

Ett speciellt exempel på denna process är den nedbrytning av döda foster i livmodern, som betecknas ”maceration”, och som är karakteriserat av, att bakterier inte medverkar – vilket beror på att foster inte har bakterier i sin matsmältningskanal.

Denna uppfattning omkring begreppet ”naturlig nedbrytning” är självfallet inte detsamma som, att det vid den idealiska formen av bisättning inte skall utföras någon form av mänskligt ingripande. – Tvärtom! För att säkra den ”naturliga nedbrytningen” är man tvungen att ingripa, vilket är helt uppenbart.

I ett civiliserat samhälle kan man inte acceptera, att döda människor genomgår samma form av naturlig nedbrytning, som normalt sker i djurens värld.

Man kan självklart inte tillåta, att döda människor ligger och förmultnar på den plats där de avled! Orsaken till detta är inte bara ett hygienkrav, men även hur hela samfundet fungerar och är uppbyggt. Man är tvungen att träffa ett eller annat beslut om likets öde. Det måste bli bortforslat på ett eller annat sätt.

Man måste besluta sig om, en eller annan ”onaturlig” process, vare sig det är likbränning, jordfästning, luftbegravning, balsamering, mumifiering eller något helt annat. Och alla val är på sätt och vis mer eller mindre onaturliga.

Det är inte naturligt att bränna ett lik. Det är inte heller naturligt att placera det i en trälåda, som därefter grävs ner. Och det är självklart inte naturligt att det balsameras.

Alla dessa valmöjligheter är processer som inte äger rum av sig själv, och någon måste ta ett beslut om vad som skall göras. Varje behandling av en avliden är i verkligheten onaturlig, på samma sätt som medicinsk eller kirurgisk behandling av en sjuk person.

18. Minskande tillämpning av ”den dräpande principen” vid bisättningar

Med hjälp av upplysningarna i de föregående kapitlen, vill jag i de nästföljande försöka analysera de olika bisättningsmetoder som finns att tillgå, genom att belysa vilken form av mänskligt ingripande som – sett i ljuset av Martinus analyser, är att föredra.

Metoderna kommer att genomgå i en ordningsföljd som ger uttryck för en avtagande tillämpning av ”den dräpande principen”, dvs. likbränning, luftbegravning, jordfästning, balsamering och mumifiering.

I samband med den nämnda luftbegravningen vill jag, för att kunna sätta metoderna i sitt rätta perspektiv, även beskriva köttätandet som en speciell bisättningsmetod.

19. Likbränning

I ”Bisättning” har Martinus ingående redogjort för, varför likbränning är en kärlekslös process gentemot mikroväsendena i liket. Endast några få exempel från boken skall här återges:

”Vi har härmed sett den onaturliga och den naturliga undergången av en fysisk organism.

Medan den naturliga inte alls frambringar någon smärta eller lidande och därför är i överensstämmelse med det stora kärleksbudet, så är den onaturliga undergången t.ex. genom eld eller "likbränning", som vi har sett, en utlösning av själva kulminationen av helvete, för ifrågavarande liks organiska mikroindivider."

(B: 97).

"Vem vill vara med om att ödelägga dessa små gudasöner, som alltså är identiska med Faderns allsmäktiga röst till den jordiska människan i dag? – Vem vågar trotsa den gudomliga viljan genom att försvåra livet för dessa små väsen, fylla dem med smärta och lidande? – Vem vågar gå till rätta med allmaktens högsta bud, smutskasta och fördunkla denna Faderns lysande skrift genom att dräpa, pina och lemlästa inte endast ett enskilt väsen utan genom likbränning låta hela organismer, hela världar med miljoner och åter miljoner fysiskt medvetna levande individer drabbas av lemlästning, död och undergång?"

(B: 106).

"Varför inte på ett värdigt sätt återlämna till naturen dessa rester av människornas dyrbara redskap, uppbyggda av lånat material? Varför inte återlämna dem helt och fullt och på ett naturligt sätt? Varför inte vara i nivå med sin gudomliga identitet och härkomst och återlämna mikroindividerna, oskadda, beskyddade och befriade, till den värld och de förhållanden, som för dem är vägen till livet och ljuset?"

Varför hålla på primitiva traditioner, sarga och bränna och därmed skapa helvete och lidande för de miljarder levande mikroindivider som i våra kroppar fått sig anvisade universum eller "rum i Faderns hus", individer som i oss skall leva, röra sig och vara till – blott för att det är "modernt" att låta bränna sina kvarlevor?"

(B: 201).

Som exempel från "Den idealiska födan" kan citeras: "Likbränning är skriande emot naturens lagar." (DIF: 13).

Martinus har också på många andra ställen uttryckt sig utan omsvep och kraftfullt om likbränning. Han har exempelvis sagt, att "helvetets död och rädslor släpps lös", att "man här är i disharmoni med jordklotsväsendet", och att "man motarbetar Gud."

I verkligheten kan det sägas helt kort på följande sätt, att vid likbränning sker faktiskt en momentan och lidandeskapande nedbrytning av, inte endast alla A-livsenheter, men även alla de B-livsenheter, som över huvud taget kan förstöras i animaliska organismer.

När det gäller A- och B-livsenheternas öde vid bisättning, förhåller det sig generellt och högst sannorligt på det sättet, att B-livsenheterna – vilka är så små och har så kort livslängd, att man inte behöver bekymra sig om deras beskydd, bara man undviker likbränning.

Kemiskt sett försiggår det vid likbränningen helt enkelt en nedbrytning av alla organiska ämnesenheter till små oorganiska molekyler, framförallt vatten och koldioxid, där nedbrytningen av de enkla organiska ämnesenheterna sker närmast momentant.

En modern västerländsk mekaniserad likbränning, där man förvandlar den efterlämnade människokroppen till en askhöj i en skyffel, sker på mindre än 90 minuter.

I samband med detta kan jag inte låta bli att nämna, hur chockad jag blev, när jag som ung man vågade mig in i Bispebjerg kyrkogårds gravurnekammare och där i en av nischerna såg en urna med namnet *Ib Schønberg*, namnet på den trinde och populära filmskådespelaren, som jag flera gånger hade sett på vita duken.

Upplyningsvis så sker likbränning vanligtvis även när man gör sig av med, så kallat "patologiskt avfall", exempelvis bortopererade svulster, biopsier, amputerade kroppsdelar och en del foster som härrör från framkallade aborter.

Likbränning sker även när man gör sig av med sina älsklingsdjur hos veterinären, om man inte speciellt önskar en jordbegravning.

Även när man vill göra sig av med vissa former av s.k. ”köttavfall”, sjuka och smittsamma tamdjur, vilket vi för några år sedan fick erfara vid den ohyggliga bränningen av tusentals engelska kor, på grund av fruktan för spridning av ”galna-kosjukan”.

Likbränning är inte accepterat bland rättroende muslimer och judar, och förr i tiden gällde detta även bland kristna. Nämnas bör också, att även om många av Österns ”heliga män” i tidernas lopp, låtit sig brännas (B: 14), så finns det också många exempel på, att ”heliga män” tagit avstånd från likbränning.

Likbränning är nu lagstadgat i ett flertal länder, bl.a. på grund av brist på passande markområden för jordbegravningar.

I stadsområden, exempelvis Köpenhamnsområdet, utgör likbränning nu långt över 90 % av alla bisättningar. Det är tankeväckande, att omfånget av likbränningar i Danmark omkring 1890, då Martinus föddes, var nära 0 %, och att det i Köpenhamnsområdet var ca 25 % vid den tidpunkt, han publicerade ”Bisättning” (kapitel 45/fig. 14).

Sammanfattningsvis kan sägas, att likbränning är en snabbare, våldsammare och mer omfattande utveckling av dråp, gentemot mikroväsendena, än alla andra former av bisättning.

20. Köttätande är en form av bisättning

I tidigare avsnitt har det nämnts, att man kan betrakta köttätandet som en speciell form av bisättning. Detta uttalande gäller för bisättning av människor i kannibalers och rovdjurs matsmältningskanal, samt för bisättning av bytesdjur i rovdjurens matsmältningskanal och för bisättning av tamdjur och jaktbyten i människors matsmältningskanal.

Från tidigare omnämmanden av A- och B-livsenheterna vet vi, att köttätandet medför dråp på alla A-livsenheter i köttet. Detta dråp försiggår genom hela matsmältningsförloppet. Det innebär, i biokemiska termer, att de flesta större ämnesenheterna bryts ner genom enzymernas inverkan till monomolekyler, inom loppet av några få timmar.

På många ställen i sitt verk omnämner Martinus den dråpsprocess som äger rum gentemot levande djur när de förtärs. Men i ”*Den idealiska födan*” (DIF: 30) och i ”*Den eviga världsbilden 4*” (DEV4: 38), koncentrerar sig Martinus på den dråpsprocess som äger rum, när man förtär rått kött – alltså förtäring av djur som är döda, men som inte värmebehandlats före förtäringen.

Essensen av hans uttalande är, att A-livsenheternas organismer bryts ner vid matsmältningen, därmed får de en onaturlig död, vilket upplevs som ”ragnarök”.

Om förtärandet av rått kött skriver Martinus exempelvis:

”Då de animaliska livsenheterna kommer att dräpas när den animaliska födan tas upp som näring i ett levande väsens organism, kan det inte fränkännas, att den som njuter och förtär denna animaliska föda, blir en mördare eller dråpare.” (DEV4: 38/27).

Sammanfattningsvis kan sägas att köttätande är en mycket långsammare och en långt mindre våldsam form av dråp av mikroväsendena än likbränning.

21. Dråp vid värmebehandling av kött

I ”*Den idealiska födan*” har Martinus förklarat, att det dråp som sker i matsmältningskanalen vid köttätande, kräver mycket energi. För att spara på kroppens energiresurser har människan lärt sig att koka, grilla eller steka köttet, innan det förtärs.

Vid denna process dräps alla A-livsenheterna. Endast B-livsenheterna överlever.

Man vet att det vid kokning eller tryckkokning inte sker någon kemisk förvandling i någon märkbar omfattning. Kokningen bryter alltså inte ner A-livsenheterna så att B-livsenheterna frigörs. Därför måste de dräpta A-livsenheterna brytas ner i matsmältningskanalen med hjälp av enzymer, innan B-livsenheterna, i frigjord form, kan upptas i den inre organismen.

Man vet också att det sker en markant fysisk omvandling vid kokning. Som tidigare nämnts, gäller detta i synnerhet proteinernas och kromosomernas fysiska struktur, som blir irreversibelt ödelagda och därigenom förlorar de sina funktionella egenskaper, d.v.s. de förlorar livskraft. Betydelsefullt att veta är också, att nästan alla bakterier dör vid kokningen.

När Martinus skriver, att "*Människorna är kostmässigt besläktade med lejonet, tigern, hyenan och ormen*" (DEV4: 38/18), finns dock den väsentliga skillnaden, att människorna, till skillnad från rovdjuren, normalt äter köttet efter en föregående värmebehandling. Sammanfattningsvis kan man säga, att kokning av kött är ett snabbare, och därmed, ett våldsammare sätt att dräpa mikroväsendena på, än "köttätande utan föregående värmebehandling".

22. Dråp vid nedfrysning av kött

Om man betraktar slakteriernas fryshus med styckade kroppar och köttprodukter, samt affärernas frysdiskar med köttvaror, ser man att nedfrysning av kött för livsmedelsbruk, är en vanligt förekommande och utbredd konserveringsmetod. Det är ju förståeligt, när man vet att kött lätt förstörs i rumstemperatur och att kött i djupfrost tillstånd kan bevaras i nästan obegränsad tid.

Omkring detta säger Martinus, att man vid nedfrysning av kött förvandlar den animaliska materian till onaturlig mineralmateria. De levande mikroväsendena i köttet tvingas att diskarnera. Vid upptinandet inkarnerar nya mikroväsen i den återskapade animaliska materien.

Dessa förhållanden är klart formulerade i följande citat:

Det är ett sådant avbrott i andens genomströmning av materien som till exempel åstadkommes genom frysning av vegetabiliska och animaliska materier, så att dessa kan hålla sig friska en längre tid. Vad är det då som i själva verket sker i ett sådant fall?

Det som sker, är att man förvandlar den vegetabiliska eller animaliska materien till konstgjord mineralmateria. Vid frysningen av materien tvingas denna in i en fast form, där all medveten andlig funktion är omöjliggjord. Och de i den vegetabiliska och animaliska materien inkarnerade levande mikroväsendenas ande har här tvingats ut ur den fysiska materien.

Dessa väsen måste nu från det andliga planet söka inkarnation i någon annan materia, där deras tanke, vilja eller ande kan komma till utlösning. Den övergivna fysiska materien, som består av de vegetabiliska och animaliska liken, har tvingats in i ett minimum av rörelse eller vibration, vilken har så ringa kapacitet att liken kan bevaras till synes oförändrade genom århundraden.

Färskt kött som blir genomfrost eller inkapslat i is kan alltså hålla sig friskt under en viss tid. Men denna friskhet betyder inte att köttet när det upptinas blir genomsyrat av samma mikroväsens medvetande eller ande som ursprungligen, före nedfrysningen, var köttets liv, ty denna ande eller detta liv har för länge sedan inkarnerat i annat färskt kött, för att där fortsätta sitt spiralkretslopp.

När det frysta köttet efter upptiningen ser friskt och oförändrat ut, så beror detta enbart på att nya mikroväsens ande inkarnerar och upplivar köttet i samma grad som betingelserna härför uppstår, vilket i detta fall alltså vill säga – i samma grad som köttet upptinas.

(LB5: 1701).

Hur stor skillnaden mikrokosmiskt sett är, mellan långsam nedfrysning till exempelvis minus 20° C och snabb nedfrysning till minus 196° C i flytande kväve, är svårt att säga

med säkerhet. Vid den långsamma frysmetoden hinner vattnet att kristalliseras och utvidga sig under isbildningen, vilket innebär att cellernas membran sprängs. Vid den snabbare och kraftigare nedfrysningen i flytande kväve, hinner inte vattnet att kristalliseras och utvidga sig, ett förhållande man drar nytta av, exempelvis vid nedfrysning av spermier som skall användas vid inseminationer, vilka ibland genomförs flera år efter nedfrysningen, ofta med, till synes lyckat resultat. Generellt får man förmoda, att mikroväsendena blir mindre och mindre påverkade av värme och kyla, efterhand som vi storleksmässigt rör oss neråt i mikrokosmos.

En speciell form för bisättning, s.k. ”kryonisk begravning” förekommer på några platser i USA, t.ex. hos ”Alcor Life Extension Foundation” (kapitel 45/fig.15), där man utför nedfrysning av såväl hela människolik som människohuvuden i flytande kväve, i syfte att återuppliva eller återskapa dessa personer, när vetenskapen en gång i framtiden kan utföra något sådant.

Sett i ljuset av Martinus analyser kan man här tillkännage, att människans förmågor, och i detta fall dess förmåga att skapa en lämplig fysisk organism, bevaras mycket säkrare i de s.k. talangkärnorna i övermedvetandets ödeselement, än i flytande kväve. (Jfr DEV1: 6. 8-11; LB2: 326-328; LB3: 944; LB6: 2171).

Man kan på ett sätt också säga, att människans förmågor kan tinas upp till ett bättre tillstånd från ödeselementet – än från tankar eller behållare med flytande kväve!

I Sverige har firman ”Promessa Organic AB” utvecklat en s.k. ”ekologisk begravningsform”. Efter en långsam nedfrysning till minus 18° C, fryses liket därefter snabbt ner till minus 196° C när kroppen sänks ner i flytande kväve. Därmed blir liket så skört, att det förvandlas till pulver när det sedan – som ett led i processen, utsätts för vibrationer. Därefter vakuumtorkas, d.v.s. ”mumifieras” kroppen. Det torkade pulvret bisätts i en kista, som exempelvis är framställd av majsstärkelse, vilken lätt kan brytas ner och förmultna i jorden.

Att Promessa-metoden, som den är utformad, inte kan anses vara en idealisk metod, beror primärt på att hela organismen väldigt snabbt omvandlas till onaturligt framställd mineralmateria.

Ett annat problematiskt förhållande är, att det pulver som återstår, kommer att suga fukt från den omgivande jorden och därmed skapa grogrund för nya mikroindivider att inkarnera, – och dessa i sin tur blir sedan offer för bakterier, maskar och insekter.

I Skandinavien placeras normalt döda människor i kylrum fram till bisättningen. Men vid vissa tillfällen beslutar myndigheterna, att kvarlevorna skall placeras i frysrum i stället för kylrum, och därigenom blir den dödes kvarlevor, redan innan bisättningen, i stor utsträckning förvandlad till en onaturligt framställd mineralmateria.

Om nedfrysning som bisättningsmetod kan man sammanfattningsvis säga, att på samma sätt som våldsamt och snabb upphettning (likbränning), vill även hastig och våldsamt kyla (snabb nedfrysning) medföra, att många mikroväsen dödas omormalt hastigt. Om liket sedan förblir nerfrost en längre tid, som exempelvis vid ”kryonisk begravning” innebär det också, att det tar allt för lång tid innan det kan återvända till naturen. Nedfrysning kan därför betraktas som en oanvändbar bisättningsmetod.

23. Luft- och havsbegravning

Luft- och havsbegravning är bisättningsformer där de döda läggs ut till förtäring av land- eller havslevande kött- eller asätare. Dessa metoder kan direkt beskrivas och karakteriseras, på samma sätt som vi tidigare har beskrivit köttätandet på. I vissa samfund har man i långa tidsperioder använt sig av dessa luft- och havsbegravningar.

I Tibet (kapitel 45/fig.16) och hos Parserna i Indien (kapitel 45/fig.17) lades de döda ut till asätare, exempelvis gamar, som därför betraktas som heliga.

Andra exempel på luftbegravning förekommer i Mongoliet, Australien (aboriginer), Sydafrika (hottentotter) och på Nya Guinea.

Havsbegravning används på några stillahavsöar, exempelvis Salomonöarna, där de döda blir utfodrade till havets djur, speciellt hajarna. Dessa begravningsformer kan jämföras med förhållandena i djurens värld. Otaliga djur blir ju dräpta och därefter förtärda av rovdjur, rovfiskar eller rovfåglar, och även vid dessa tillfällen kan man säga, att de bisätts i dessa rovdjurs matsmältningsskanaler.

Om ett djur dör av andra orsaker än som ett rovdjurs byte, försvinner det i naturen, som föda åt asätare, insekter och bakterier.

Om människans lik får ligga utom räckhåll för större djur, exempelvis i bostäder eller i naturen (på eller nära markytan), blir dess kropp snabbt offer för en rad olika insekter, exempelvis fluglarver, skalbaggar, mal och kvalster, där dessa angriper liket, i en bestämd ordningsföljd – som rättsmedicinare sedan kan utnyttja för att fastställa den ungefärliga tidpunkten vid dödstillfället.

24. Jordfästning

Jordfästning har i århundraden varit den vanligaste bisättningsmetoden i många länder och religiösa samfund, exempelvis i de flesta länderna i Europa och i praktiskt taget alla muslimska och judiska samfund. I hundratals år och fram till början av det tjugonde århundradet har det faktiskt varit den enda tillåtna begravningsmetod i Danmark och många andra länder.

Människors hållning till en viss bisättningsmetod beror ganska naturligt på vad som är kutym i det samfund man tillhör. Och denna sedvänja är ju starkt avhängig av lokala förhållanden, med hänvisning till kultur, religion, klimat, geologi, tillgänglighet till begravningsplatser och hygieniska krav.

Det ligger därför nära till hands att tro, att om det är brukligt i Danmark att bli, antingen bränd eller jordfäst, och om likbränning, som den omnämns i *"Bisättning"*, inte är en idealisk bisättningsmetod, så bör väl jordfästning vara det?

Dessa tankar är helt överensstämmande med Martinus svar på en fråga, som vi här benämner "Fråga - 2":

"När man uteslutande är hänvisad till antingen vanlig begravning eller likbränning, vilken av dessa två upplösningsformer skall man då välja?"

Martinus skriftliga svar på denna fråga lyder:

"Av dessa två nämnda upplösningsformer så vill den vanliga begravningen vara det minst onda att välja."

Ett liknande uttalande finner vi i *"Bisättning"*, där Martinus skriver:

"Den vanliga begravningsformen, även om den i sin nuvarande traditionella form inte kan sägas vara helt i överensstämmelse med den högsta moralen och det absolut naturliga förfaringsättet, är dock vida mer att föredra framför likbränning.

Och av två oundvikliga onda ting bör man välja det minst onda."

(B: 172).

Det överraskar nog många, att Martinus även tog avstånd från jordfästning som varande en problemlös bisättningsmetod. Detta antyds i det nämnda citatet från *"Bisättning"* och det framgår helt klart av hans svar på en fråga som vi här har benämnt "Fråga - 1":

"Vilken betydelse har det för organismen eller kroppen, om den efter döden blir begravd eller bränd?"

Inledningen till Martinus skriftliga svar på denna fråga lyder:

"Båda dessa former för tillintetgörande av döda animaliska organismer är högst ofullkomliga företeelser, i och med att bägge utgör ett attentat på själva livets kretslopp. De är endast tillfälliga åtgärder, som uteslutande existerar på grund av den moderna kulturens ofullkomlighet eller kosmiskt sett ännu låga utvecklingsnivå".

Till dessa skriftliga uttalanden kan vi lägga ett flertal muntliga, som Martinus har gjort genom årens lopp. Den snabba förruttnelseprocessen betecknar han som en *"primitiv och okultiverad process, vilket är naturens lösning för lägre tillvaroplan"*.

Ytterligare uttalanden: *"Om man inte skyddar lik från förruttnelse, kan man lika så gott begrava dem." / "I framtidens kultursamfund kastar man inte sitt lik på soptippen." / "Förruttnelse är fiendskap mot högre liv."*

Han har också sagt, att *"förruttnelse bör betecknas som krig, som en onaturlig ödeläggelseprocess"*, och *"som ett slags koncentrations- eller utrotningsläger"*. Vidare så har han sagt, att *"en förruttnelseprocess är det samma som en förstärkt omskapelse- eller förändringsprocess, och att förruttnelse åstadkommer större dråp än balsamering"*.

Kompletterande kan här nämnas, att Martinus även har uttalat, att *"förruttnelse ger också karma"*, ett uttalande som vi senare vill återvända till.

Ännu ett exempel på ett muntligt uttalande av Martinus lyder:

"Folk tänker, att vi gärna kan slå ihjäl djuren. Vi kan gärna slå ihjäl vår mikrovärld. Och vi kan gärna begrava våra lik och helst låta dem förruttna. Men det måste man förlåta människorna. Det är först nu som de skall börja lära sig allt detta."

Om nedbrytningen vid jordfästning vet man rent erfarenhetsmässigt, att hastigheten beror på en mängd praktiska förhållanden, såsom gravens djup, jordens sammansättning, temperaturen, eventuell lufttillgång, luftens fuktighet och syremängd, dödsorsaken, den dödes ålder och vikt, samt kistans stabilitet, uppbyggnad och kvalitet.

Som grovt orienterande siffror kan nämnas, att ett lik tar åtta gånger så lång tid att upplösas i jorden som i luften och fyra gånger längre jämfört med vatten. I början förlöper förruttnelsen nästan explosionsartat på grund av bakteriernas mycket snabba förökningstakt, och att de därigenom producerar mängder av nya enzymer, som bryter ner liket.

Därefter kan den fortsatta nedbrytningen försiggå så långsamt, att en normal grav, först efter ca.10 års förlopp, kan vara mer eller mindre tom på organiskt material. Först då har det organiska materialet eller stoftet, brutits ner till småmolekyler, och därmed återstår endast skelettet och en del hud kvar som synliga rester.

Oavsett om nedbrytningen sker genom påverkan av bakterier, insekter, maskar, eller andra djur, föregår den rent biokemiskt med samma processer som matsmältningsprocessen vid köttätande, och kan alltså i slutänden liknas vid en form av bisättning i bakteriella eller animaliska väsen.

Vid en vanlig jordfästning görs det normalt inte något för att beskydda liket mot en för snabb nedbrytning, och vanligtvis har berörda institutioner eller begravningsansvariga inte någon som helst förståelse för, att fördröja processen.

Sammanfattningsvis kan man säga, att förruttnelsen vid jordfästning har ett långsammare och mindre våldsamt dråpsförlopp, än köttätande och luftbegravning. Det finns ett flertal metoder för att undgå eller fördröja förruttnelse, t.ex. likbränning, nerkyllning, frysning, balsamering och mumifiering, och vi kommer nu att även beröra de två sistnämnda metoderna.

25. Balsamering med formalin

Under några år diskuterade Martinus ofta bisättningsproblem med en arbetsgrupp bestående av några av den dåvarande styrelsens medlemmar (kapitel 44/3). Denna grupp utarbetade en redogörelse om bisättningsproblematiken, som blev översänd till Martinus för kommentar.

I sitt svarsbrev till gruppen skriver Martinus, att man i denna redogörelse, i någon mån bör tillmötesgå vissa ännu livsdugliga mikroväsenes olyckliga öde i ett lik efter döden genom balsamering med formalin – en metod som fram till i dag är den enda tillgängliga vid balsamering:

”När man ännu inte helt kan rätta sig efter mina kosmiska analyser med hänsyn till ett liks bisättning, anser jag, att arbetsgruppens upplysningar kan vara ett bra rättesnöre, för den hjälp man kan ge de olyckliga men ännu livsdugliga mikroväsen eller livsenheter i liket eller det döda universum, som liket är, och som nu är i färd med att brytas ner och upplösas.”

”Senare vill man naturligtvis komma så långt fram i utvecklingen, att man helt kan förverkliga mina analyser, angående hur ett lik bör bisättas – ja, kanske på ett ännu bättre sätt än det som jag har skisserat. Men intill dess, tycker jag, att er redogörelse med hänsyn till balsameringen står långt över vanlig begravning och likbränning, i utveckling av humanitet eller allkärlek mot våra små medväsen i vår dagliga tillvaro i livsgemenskapen.”

I samband med detta uttalande förklarade Martinus, att:

”Skyddandet av den inre organismens mikroväsen innebär, att bakterier, svampar och liknande bör tillintetgöras eller inaktiveras.”

– Den hållning som Martinus ger uttryck för i de nämnda citaten, medförde, att han beslutade att efter sin bortgång själv bli balsamerad med formalin, vilket också skedde.

Att balsamering endast kan betraktas som en mellannivå på vägen till den framtida, idealiska behandlingen av ett lik, framgår av följande citat:

”Då framtidens människor ju kommer att ha en långt högre utvecklad känsla och intelligens än nutidens människor, har de också en mycket mer djupgående förståelse eller verklighetsförnimmelse av mikroindividerna. Man kommer därför, att på ett helt annat sätt, än i våra dagar, lägga vikt vid ett liks naturliga behandling.

I ”världsstaten” (se Livets Bog, fjärde kapitlet) kommer det naturligtvis inte alls att finnas någon som helst laglig praxis för likbränning. Ja, inte ens balsamering kommer att vara tillåten.” (B: 198).

Därför skrev nämnda arbetsgrupp i ett specialnummer av Kosmos (som utkom 1972):

”Vi bör här poängtera, att Martinus inte betraktar de hittills använda balsameringsmetoderna som gångbara i framtidens samhälle, men att dessa metoder är användbara nu, eftersom vi bör välja det minst onda av två onda ting. Och det störst onda, i detta sammanhang, är den ”okultiverade” förruttnelsen.”

Huvudmålet med balsamering med formalin är som tidigare nämnt, att oskadliggöra de bakterier, som livet igenom är våra fiender, och som efter döden försöker invadera och bryta ner hela vår kropp.

Eftersom balsamering med formalin innebär, att många mikroväsen, utöver bakterierna, speciellt en del enzymer och andra proteinämnen, inaktiveras – d.v.s. mister sin livs-utvecklingsförmåga och förmodligen därmed invalidiseras eller dräps, kan denna form av balsamering anses innehålla, ett betydande element av dråp på dessa mikroväsen.

Som en positiv följd kan däremot konstateras, att fettämnen, sackarider och många kemiskt bundna aminosyror (d.v.s. bundna B-livsenheter) inte påverkas av formalinet.

En annan positiv detalj är, att formalinbehandlingen medför att det mycket snabbt skapas fysiska barriärer, som varken bakterier eller formalinet kan passera. Det innebär att en väsentlig del av enzymerna och de andra proteinämnena i cellernas inre, inte påverkas direkt av formalinbehandlingen.

Till beskrivningen av formalinbehandlingen bör även tilläggas, att formalinets kraftiga verkan – som i detta fall är önskvärt – samtidigt innebär betydliga arbetsmiljöproblem. Och om den balsamerade kroppen inte begravs i en hermetisk tillsluten kista i ett mausoleum, innebär denna metod möjligtvis också en viss risk för oönskat läckage av formalin till grundvattnet.

Det finns processer som kemiskt har likartade effekter som formalin, men som kan vara mycket starkare, eller mycket svagare. Som exempel på en process, där formalin-användning är långt mer våldsam än vid balsamering, kan nämnas framställningen av termoplastiska hartser, genom en reaktion mellan formalin och kasein, som ägde rum under och ett antal år efter andra världskriget.

Ett exempel på en process, som är långt svagare än balsamering med formalin, är den brunfärgning som sker vid bakning och brödrostning. Där sker inte reaktionen med formalin, utan med ett sockerämne som kemiskt reagerar på samma sätt som formalin. Om det dråp som sker vid balsamering med formalin förklarade Martinus, att: *”Vanlig balsamering med formalin är bättre än förruttnelse. – Man dräper liv, som ändå dör snabbt.”*

För en rad speciella situationer gäller, att man inte kan undgå balsamering med formalin. Har man önskemål att bli begravd i en gravkammare ovan jord, så är det i Danmark och många stater i USA, lag på att kroppen måste balsameras.

Formalinbalsamering är också obligatorisk, om ett lik skall transporteras med flyg mellan länder, vilket måste intygas med bl.a. ett ”Balsameringsintyg”.

Formalinbehandling kan också vara en nödvändig åtgärd om läkarna vid en obduktion tar vävnadsprover eller opererar bort ett eller flera organ för senare undersökning.

Slutligen är formalinbehandling helt oundviklig, om man önskar donera kroppen till ett anatomiskt institut.

Om man frivilligt väljer balsamering, som t.ex. i flera av USA:s delstater, är orsaken oftast en önskan att bevara kroppens form.

Det kan anses som ganska problematiskt, att endast under en begränsad tid, bisätta en formalinbalsamerad person i en hermetiskt sluten metallkista, med hänsyn till – att vid en senare öppning av denna metallkista, finns fortfarande huvuddelen av kroppens vätske-innehåll kvar, och därmed finns även möjlighet till närvaro av det lägre animaliska liv som man önskar beskydda, och som Martinus omnämner på följande sätt:

”Så länge det fortfarande finns fuktighet kvar i liket, finns där också organiskt, fysiskt medvetna mikroindivider, som även om de naturligtvis står på en mycket låg utvecklingsnivå, dock har känsel och kan uppleva fysisk smärta och lidande, kan känna ångest och skräck och således reagera inför varje onaturlig upplösningsprocess av liket.” (B: 93).

Detta centrala citat, som vi redan har återgivit i ett tidigare avsnitt, får vi även bruk för när vi kommer till avsnittet om mumifiering.

Sammanfattningsvis kan man säga, att en balsamering med formalin, innebär mindre dråpsutveckling än en jordfästning utan balsamering. Men en idealisk process är det absolut inte.

26. Donation till ett ”patologiskt forskningsinstitut”

Om man väljer att donera sitt lik till ett ”patologiskt forskningsinstitut” eller liknande, blir liket alltid mycket grundligt balsamerat med formalin, och efter slutfört undervisnings-

eller forsknings-nyttjande blir kvarlevorna brända eller jordbegravda, efter gällande regler eller avtal.

Om detta har Martinus sagt, att det kan man självklart göra om man önskar det, och han betecknar det då som en gärning med *”ett kärleksfullt motiv”*, där man är till gagn för vetenskapen. Han har dock också karakteriserat det som en onaturlig handling, då han om framtiden tillägger, att: *”det finns absolut inte någon grund till, att man skall skänka sina kvarlevor till vetenskapen”*.

27. Balsamering utan formalin

Balsamering med formalin är som nämnt, en process som har vissa fördelar, men absolut även sina nackdelar.

Det kunde därför vara önskvärt att finna en metod, som har balsamerings fördelar, men som inte har formalinbehandlingens dräpande verkan, speciellt på enzymer och andra proteinämnen. Som närliggande exempel, på en sådan metod, kan nämnas balsamering med antibiotika, eller sulfonamider.

Man har faktiskt vissa erfarenheter av, att nedbrytningsprocesserna kan bli kraftigt fördröjda, om de avlidna – innan döden, blir behandlade med stora mängder antibiotika. Det är ju helt enkelt tal om samma inaktivering av bakterier som när man, i samband med allvarliga infektionssjukdomar, genomgår en antibiotikakur.

Den fördelaktiga verkan av antibiotika vid balsamering, används tydligen redan på några platser i USA, där antibiotikan används i kombination med formalin. Dessvärre så har man ännu inte – möjligtvis p.g.a. risken för resistensproblem, vågat införa en lämplig typ av antibiotikabehandling – som helt kan utesluta formalinbehandling.

På senare år har några få lik blivit balsamerade med den s.k. plastinationsmetoden, som används inför vandringsutställningar av realistiska lik och likdelar. Denna process är dock så genomgripande, att det absolut inte är tal om något som helst beskydd av mikroväsendena.

Man uppnår inte heller något väsentligt beskydd av mikroväsendena vid uppstoppling av djur och människor, eller andra liknande tekniker där alla organ avlägsnas och därefter kasseras, på ett eller annat sätt.

Sammanfattningsvis kan sägas, att balsamering med antibiotika ger ett optimalt skydd för de mikroväsen som det är möjligt att beskydda.

28. Mumifiering

Även i förbindelse med mumifiering bör vi nog ta fasta på Martinus citat om fuktighetens avgörande roll:

”Så länge det ännu finns fuktighet kvar i liket, finns där också organiskt, fysiskt medvetna mikroindivider, som även om de naturligtvis står på en mycket låg utvecklingsnivå, dock har känsel och kan uppleva fysisk smärta och lidande, kan känna ångest och skräck och således reagera inför varje onaturlig upplösningsprocess av liket.”

(B: 93).

Detta uttalande är liktydigt med, att först när vatteninnehållet är borta, kan man upplösa liket utan lidande för mikroväsendena – alltså efter att liket är helt mumifierat. Samtidigt är detta ett uttryck för, att en ändamålsenlig form av mumifiering, är den idealiska bisättningsmetoden, vilket Martinus klart har tillkännagivit på ett par ställen i *”Bisättning”*:

”Mumien som den sanna gravvården och dess stoff som något som kan vårdas, eller tillintetgöras, utan att detta är i strid med kärlekslagen.” (B: 96 överskriften).

”Liksom en måne alltid kommer att vara en levande gravvård över en mer eller mindre utvecklad forntida värld, så är också mumien i realiteten den enda absolut äkta och därmed naturligt lysande gravvården över ett levande väsens tidigare jordiska tillvaro, dess nedstigande i fysisk materia och tillbakavärande till ett överjordiskt tillvaroplan. Då stoffet i denna gravvård inte är levande medvetet liv, kan man – allt eftersom det nu passar in i förhållandet – vårda eller tillintetgöra den. Genom tillintetgörelse kommer stoffet här på ett naturligt sätt att gå vidare i kretsloppet.”

(B: 96).

Om övergången till naturens kretslopp, skriver Martinus:

”När dessa betingelser har upphört, kommer endast en sorts mineralliv att existera i liket. Då denna form av livsenheter eller mikroindivider medvetandemässigt är oberörda av yttre fysisk påverkan – dock inte eld – kommer liket, sedan det organiska livet däri är utdött, att bli riktigt begravt under särskilda, ändamålsenliga förhållanden som på humant sätt kommer att befrämja dess naturliga upplösning.”

(B: 204).

Med tanke på detta citat är det intressant att sätta sig in i, att man i det forntida Egypten har mumifierat över 400 miljoner människor, och att man – i en långt senare tidsperiod fann så många mumier, att man efter vad som påstås, kunde tillåta sig att använda tusentals av dem som gödningsmedel och bränsle, bl.a. som eldningsmaterial för att driva ånglok, vilket är ett mycket konkret uttryck för, att en mumie inte enbart består av mineralmateria. (Kapitel 44/4).

Om slutbehandlingen av mumier har Martinus muntligen uttalat, att han intuitivt, har upplevt, att: *”man kan hjälpa naturen genom syraupplösning.”*

För att kunna genomföra en mumifiering måste vattnet i organismen avlägsnas. Därför är det kanske naturligt, om man ”studsar till” när Martinus skriver, att bisättningar i framtidsstaten, kommer att ske i hermetiskt slutna kistor, alltså kistor, varifrån fuktigheten, inte utan vidare, kan avlägsnas:

”... världsstatens bisättning av liken i hermetiskt tillslutna kistor och gemensamma mausoleer ...” (B: 201).

”Man kommer att genom hermetiskt tillslutna kistor fullständigt isolera liken från all yttre omgivning.” (B: 198).

Det finns emellertid flera praktiska möjligheter att förena uttalandena om mumifiering och hermetiskt tillslutna kistor. Man kan till exempel – på ett kontrollerat sätt leda torr luft genom, den i övrigt slutna kistan, och därmed gradvis förvandla liket till en mumie.

En viss mumifiering kan också uppnås genom att placera en tillräcklig mängd av ett vattenbindande, biologiskt nedbrytbart ämne i kistan.

Det man närmast kommer att tänka på, i detta sammanhang, är exempelvis sågspån, torv, krita, aktivt kol, natron eller kiselgel.

Frågan är dock, om några av dessa ämnen, i realistiska mängder, är tillräckligt effektiva för att den s.k. ”vattenaktiviteten” skall bli tillräckligt låg, så att bakterietillväxten förhindras.

Att mumifiering inte alltid är en idealisk process, framgår av, att Martinus muntligen har uttalat, att *”Uttorkning är onaturligt. Den utplånar livsbetingelserna.”* Dessa uttalanden kan nog tolkas som att mumifiering endast är en idealisk process när man avlägsnar fuktigheten kontrollerat och relativt långsamt, så att mikroväsendena får möjlighet att på ett naturligt sätt leva deras liv fullt ut.

Som exempel på kommersiellt genomförda ”mumifieringar” kan nämnas *”Summum”*, ett företag som i Utah och Kalifornien erbjuder sig att ta emot döda personer, behandla dem med en speciell kemisk process, och returnera dem i ett tillstånd som motsvarar de egyptiska mumierna (kapitel 45/fig. 18). Av företagets hemlighetsfulla beskrivning att döma, tycks behandlingen dock inte vara en egentlig mumifiering, där man gradvis

avlägsnar likets vatteninnehåll. Som tidigare nämnts angående Promessa-metoden i kapitlet om ”Dråp vid frysning av kött” kan snabb mumifiering uppnås vid frystorkning av lik, vilka efter snabbfrysning förvandlas till pulver.

Att det här, dels är tal om skapandet av onaturlig mineralmateria och även en allt för snabb mumifiering, innebär att denna metod inte kan vara idealisk, sett ur ett mikrokosmiskt perspektiv.

Om fuktigheten avlägsnas från lik, vid så låg temperatur att bakterietillväxt inte kan förekomma, kan där bildas s.k. ”naturskapade mumier”.

På Grönland har man sett många exempel på detta, då man 1972 fann ett antal sådana mumier, där några till och med var mycket välbevarade (kapitel 45/fig. 19).

Som en sammanfattning kan man säga, att en långsam mumifiering är en idealisk bisättningsmetod, och den är en långt bättre metod än jordfästning – vare sig med eller utan balsamering med formalin.

29. Karma som följd av bisättningsmetod

Många menar nog, att det inte kan vara så viktigt hur man låter sin kvarlämnade kropp bli behandlad. Men Martinus har funnit detta ämne så väsentligt, att han skrivit en bok på 204 kapitel – med bisättning som huvudämne.

Ämnets stora betydelse framgår t.ex. av följande citat från boken:

”Människans förhållande till sin egen organism och de i denna existerande mikroväsenden är ingen bisak vid skapandet av hennes eget framtida öde eller lyckotillstånd, utan det är en absolut lika viktig huvudsak som hennes förhållande till övriga medväsen i tillvaron. Emedan hennes organism också efter döden är boning för organiska mikroväsen, blir alltså hennes ansvar för sin egen begravning och därmed för dessa små individers öde inte – som den ovetande människan nu föreställer sig – en ren bisak, utan en oundviklig huvudfaktor.” (B: 58).

”Att dråpet på ett mikroskopiskt väsen efterlämnar samma ödesverkningar för mördaren som dråpet på ett vanligt synligt väsen, är de fakta och upplysningar som världsåterlösningen i våra dagar baseras på.” (B: 10).

Om karma, som konsekvens av likbränning, har Martinus skrivit:

”Varje individ som överlämnar sitt lik till en upplösning genom eld tar icke desto mindre på sig ansvaret för en sådan utlösning.” (B: 97).

”Att låta bränna animaliska materiaenheter är att bränna liv eller levande väsen, även om de inför oss endast är mikroliv eller mikroväsen. Det är i sin högsta konsekvens en överträdelse av det femte budet: ”Du skall icke dräpa” och är här i motsvarande grad medverkande orsak till att avlägsna varje form av beskydd mot ett liknande öde för sitt upphov.” (Fråga -1).

”När därför en människa hånar varje redogörelse om det onaturliga i likbränning, är det ett tecken på att hon på detta område är mycket outvecklad. Detta i sin tur betyder, enligt de eviga lagarna, att hon på samma område står helt utan skydd mot lidanden. En sådan människas skydd mot eldsvådor, brännskador, skällning och innebränning är mycket dåligt. Och hon kommer därför att förr eller senare – antagligen i sitt nuvarande eller i ett kommande liv – mer eller mindre råka i dessa realiteters våld, på så sätt att hon själv kommer att få uppleva det helvete, till vilket hon prisgett sina mikroindivider, för att därigenom få del av den gudomliga kunskapen om kärlekslagens identitet som fundamentet för allt lidandes upphörande, en kunskap som hon saknar på detta område.” (B: 98).

Om karma som följd av att dräpa djur har Martinus anfört dödsångest och bristande beskydd mot olyckor (Kosmos 1985). Om karma som följd av själva köttätandet har han speciellt talat om sjukdomar och även här bristande beskydd mot olyckor.

Därför betecknar han en köttätare som både ”mördare” och ”självmördare” – mördare på grund av sitt ansvar för dråp på djur, och självmördare i betydelsen av självskapad sjukdom, med ett förlopp som kan liknas vid ett gradvist självmord.

Detta förhållande har Martinus bl.a. beskrivit med uttrycket:

”Ett väsen som påskyndar eller befordrar sin egen död, är ju en ”självmördare”.

Denna form av självmord har han, vid ett annat tillfälle, även omnämnt som:

”självmord med kniv och gaffel”.

Men också den förruttnelse som är förknippad med jordfästning, kan ge karma. Martinus har om detta uttalat sig, att *”förruttnelse ger karma”*, och att följden av detta kan bli, att man i kommande jordeliv saknar skydd mot vissa former av inflammation och även vissa former av cancer. Man kan, på sätt och vis, komma att ruttna upp.

Om karma som följd av balsamering med formalin har Martinus, så vitt vi vet, inte direkt uttalat sig om.

30. Avlidnas upplevelse av sin egen begravning

Angående karma för skilda former av bisättning skall vi här endast kort återge, vad Martinus säger om avlidnas upplevelse av sin egen bisättning.

Han skriver:

”Man bör därför inte tro att den ”avlidne” är helt oberörd av, vad som sker med kvarlevorna. Denne kan nämligen, om han är ”andligt clairvoyant” (d.v.s. från det andliga planet, se fysiska företeelser, liksom man vid ”fysisk clairvoyance” från det fysiska planet kan se andliga företeelser) obehindrat följa allt som sker med liket. Och även om vederbörande inte är utrustad med nämnda förmåga, så kan han dock genom likets mikro-världs samlade astrala eller överfysiska liv indirekt kunna följa varje process som rör liket.”
(B: 170).

”Den ohyggligaste upplevelse som en sådan ”avliden” kan ha när det gäller hans lik är detta liks förhastade, plötsliga och onaturliga tillintetgörande. Då den ”avlidne” från den del av den andliga världen, där han eller hon under den första tiden efter döden befinner sig, har en långt klarare överblick över de ”levande” väsendena i liket och dess kamp för tillvaron, än man kan ha på det fysiska planet, kan varje onaturlig process med liket vara något av en katastrof för den avlidne.”

(B: 171).

”Likaså kommer intrycket av likets onaturliga öde naturligtvis också att vara beroende av hur stor och omfattande kunskap man i förväg har om mikroindividernas tillvaroplan.”

(B: 171).

I ovan nämnda Martinuscitat (B: 171) är det viktigt att ta fasta på orden *”förhastade, plötsliga och onaturliga”*, vilka bör betraktas som några av nyckelorden för förståelse av jämförelserna mellan de olika bisättningsmetoderna.

Under en frågestund har Martinus svarat, att *”om en människa låter bränna sina kvarlevor, så får han också ett skärseldslidande på det andliga planet.”*

Slutligen kan här även nämnas att Martinus muntligen också har uttalat sig om, att den förruttnelse som är förbunden med en jordfästning, kan medföra olika grader av samvetsbetänkligheter i mellantillståndet efter döden.

Och som svar på en fråga, om donation av kvarlevorna till vetenskapen kan vara till skada för donatorn, har Martinus vid en frågestund svarat, att *”det är möjligt att vederbörande kan ångra det, när han på det andliga planet ser sin kropp bli sönderskuren. Man är inte riktigt färdig med sin fysiska lekamen bara för att man dör. Genom ett långt liv har man, genom den fysiska kroppen haft alla sina upplevelser.*

Mellan jaget och dess kvarlevor finns det en viss kärleksförbindelse. Så man skall inte tro att det är helt utan karma."

31. Framtidens bisättning, som den beskrivs i boken "Bisättning"

I fjärde kapitlet i "*Livets Bog I*" har Martinus återgivit sin "kosmiska syn" av, hur den framtida världsstaten kommer att fungera.

På liknande sätt har han i "*Bisättning*" återgett sin "kosmiska syn" av, hur bisättningar kommer att ske i den framtida världsstaten:

"Då framtidens människor ju kommer att ha en långt högre utvecklad känsla och intelligens än nutidens människor, har de också en mycket mer djupgående förståelse för eller verklighetsförnimmelse av mikroindividerna. Man kommer därför, på ett helt annat sätt än i våra dagar, att lägga vikt vid ett liks naturliga behandling. I "världsstaten" (se Livets Bogs fjärde kapitel) kommer det naturligtvis inte alls att finnas någon som helst laglig praxis för likbränning. Ja, inte ens balsamering kommer att vara tillåten."
(B: 198).

"I denna ljusa och strålande framtidsvärld – varifrån man således kan blicka tillbaka på våra dagars primitivitet och ofullkomlighet – kommer varje död människokropp att bli bisatt under, för den verkliga människan ståndsmässiga former, vilket vill säga i enlighet med naturens lagar, och på ett sätt som för mikroindividerna i kroppen och för denna kropps förutvarande jag eller ande är harmoniskt och lyckligt."
(B: 204).

"I en kommande högre framtidskultur vill man därför, till följd av en långt större respekt till allt levande som man här har, låta varje lik genomgå en process där livet i kvarlevorna får möjlighet att dö ut på ett naturligt sätt. Vid en hermetisk isolering från allt som kan orsaka förruttnelse, och även från skadlig temperatur och brand, ja från allt som kan frambringa en onaturlig upplösning kommer man att skapa betingelser emot, så att kvarlevorna får möjligheten att övergå, från sitt animaliska tillstånd, till det mineraliska och först därefter få hjälp att upplösas på artificiell väg."
(Fråga 1).

Denna kropp kommer att läggas i sin därtill ägnade konstnärligt och vetenskapligt utformade sarkofag och placeras i något av världsstatens eller folkens "gemensamhetsmausoleer". Här kommer den att förvaras så länge som det animaliska, organiska livet i liket ännu har betingelser att där kunna vidmakthålla sin tillvaro."
(B: 204).

"Man kommer att genom hermetiskt tillslutna kistor fullständigt isolera liken från all yttre omgivning. Och liksom man nu har urlundar, kommer man i världsstaten att på vissa bestämda, lämpliga platser ha stora kisthallar eller "gemensamhetsmausoleer" där kistorna, försedda med namn och data, sätts in och bevaras till angenäm anblick för de efterlevande, anhöriga och besökande."
(B: 198).

Om framtidens bisättningar kan man av Martinus uttalanden dra slutsatsen, att varken likbränning eller jordfästning (med eller utan balsamering) kommer att äga rum.

32. Nutida efterlevnad av Martinus visioner

Begreppet gemensamhetsmausoleer som omnämns i "*Bisättning*" existerar redan i många länder, t.ex. Spanien, Portugal, Italien, USA, Canada och Australien.
(Kapitel 45/fig. 20).

I några av dessa länder utförs balsamering och i andra inte. Vad det gäller Danmark, så är Martinus framtidsvisioner ännu inte tillåtna i praktiken, eftersom dansk lag kräver

balsamering vid gravsättning i gravkammare eller mausoleer ovan jord.

Vid gravsättning i underjordiska gravkammare kan man, vid vissa speciella betingelser slippa balsamering. Men under alla förhållanden är det kostsamt att bli begravd i sådana gravkammare. Om detta skriver Martinus:

”... det fullkomliga, naturliga begravningssättet kommer att bli svårt att praktisera för det stora flertalet i vår tid, detta begravningssätt som skall vara det allmängiltiga i det framtida internationella världsriket ... ”

”Endast de mest välbärgade i samhället kan nu rent privat praktisera denna begravningsform. Men naturligtvis kommer man att kunna övervinna svårigheterna genom att sluta sig samman. Vänner av den nya världsimpulsen och det med denna förbundna andligt vetenskapliga arbetet kommer naturligtvis att ta upp saken. Men tills vidare kommer endast den vanliga begravningsformen att stå till buds för de flesta utvecklade människor.”

(B: 173).

I samband med ovan nämnda uttalande om – att vänner kommer att ”ta upp saken”, så arbetade en liten grupp omkring 1970, i samråd med Martinus, med att belysa de praktiska bisättnings-möjligheterna (kapitel 44/3) – ett arbete som resulterade i utgivandet av ett specialnummer av tidskriften *”Kosmos”* år 1972.

Den skrift som du nu läser kan ses som ett bidrag, till att ytterligare främja förståelsen och utvecklingen på området.

De stora omkostnader som det innebär, att i dag försöka följa Martinus anvisningar, beror på starkt ökande bisättnings-omkostnader, t.ex. för balsamering, zinkkista, solid ekkista, extra kostnad för förlängd fredandetid av gravplatsen, och även i vissa fall mausoleumskostnader.

Speciellt kostnaden för att få kistan placerad i mausoleum blir en tung utgift, vilket beror på, att i Danmark är dessa, i de flesta fall, endast ämnade för ett jämförelsevis fåtal personer. Det bör dock nämnas, att i Danmark är det för närvarande tillåtet, att bli balsamerad och jordfäst i en miljögodkänd träkista – men då utan en invändig zinkkista. Man kan antingen välja en billig furukista eller en mer hållbar och något dyrare kista av ek eller björk.

En ytterligare fördröjning av nedbrytningsprocessen kan uppnås genom att placera kvarlevorna i ett hermetiskt förslutet plasthölje, en s.k. *”Coverbag K315”* (vilken invändigt är belagd med ett fuktupptagande material). Genom att använda detta speciella skyddshölje kan man uppnå en del av balsamerings fördelar, utan att bisättningskostnaderna ökar nämnvärt.

En positiv detalj med denna form av bisättning är, att kroppen gradvis kommer att ingå i naturens kretslopp, vilket som tidigare nämnts, inte är tillfället om en balsamerad kropp bisätts i en hermetiskt helt sluten innerkista av zink.

De *”vänner av den nya världsimpulsen”* som varit i kontakt med myndigheterna, angående önskemål om att kunna realisera Martinus visioner, har fått erkänna, att – när det är svårt att genom *”förmannelsen nerifrån”* fullt ut kunna förstå Martinus analyser, och att även skönja *”förmannelsen från ovan”* – så är det nästan omöjligt att förklara önskvärdheten av ett hänsynstagande till mikroväsendena, så att ett målinriktat samarbete kan etableras med de berörda myndigheterna. Det är helt enkelt inte möjligt på det nuvarande stadiet av utvecklingen. Det är något som hör framtiden till.

Som tankeväckande uttryck för det avstånd, som i nuläget finns mellan Martinus analyser, och den inställning som man kan möta i dagens samhälle, kan nämnas, att det i en broschyr om likbränning står: *”Allt vatten som finns i kroppen dunstar bort på ett ögonblick, och där finns inget dramatiskt som sker”*.

Om det nutida samhällets hållning till Martinus rekommendationer skriver han, under överskriften till kapitel 200, i *”Bisättning”*: *”Varför nutidsmänniskan har svårt*

att förstå framtidsstatens kosmiska hänsynstagande till sina medborgares kvarlevor och djupa förståelse för livet i mikrokosmos såväl som i mellankosmos och makrokosmos” / ”I ett samhälle, där man i så hög grad ännu lever helt utanför förnuftets lagar, där den samlade världsekonomin är helt utan administration,” / ”och där man i hög grad ännu saknar respekt för allt levande – är det givet att man i ett sådant samhälle inte kan förstå en så enkel sak som världsstatens, den framtida mänsklighetens naturliga behandling av människornas kvarlevor, dess naturliga hänsynstagande till de ”döda”, dess kunniga och skyddande hand över mikrokosmos såväl som mellankosmos, dess harmoni och förmåga att vara i kontakt med makrokosmos och bli ett med själva livet, naturen och Gudomen.” (B: 200).

Bland de nya bisättningsmetoder, som efter en tids forskning borde kunna realiseras, kan följande vara en av de möjligheter, som minst avviker från Martinus visioner om framtiden: De döda placeras utan balsamering med formalin, i en innerkista av zink, där det lagts ett effektivt vätskebindande medel, i en mängd som är tillräcklig för att hindra bakteriernas tillväxt. Zinkkistan löds därefter igen hermetiskt och placeras i en skyddande solid träkista. Därefter kan kistorna jordfästas – men när det gäller innerkistor av zink, finns det kommuner som endast tillåter dessa vid gravsättning i gravkammare

Efter att fredandetiden löpt ut, öppnas zinkkistan och den mumifierade kroppen begravs. Det vätskebindande material, som sugit upp kroppsvätskorna, kan begravas eller brännas. Zinkkistan återanvänds för framställning av ny ren zink. Under en övergångsperiod, kan man kanske tänka sig att denna process blir utförd, i kombination med en balsamering med formalin.

33. Framtidens nya medvetenhet om bisättning

Martinus har gett uttryck för, att man i framtiden kommer att få en långt större medvetenhet omkring förhållandena vid bisättning än man har i dag. Det framgår t.ex. av följande citat:

”I ”världsstaten” kommer det naturligtvis inte alls att finnas någon som helst laglig praxis för likbränning. Ja, inte ens balsamering kommer att tillåtas. Man kommer då – med den exakta kunskap man har om mikroindividerna i liket – att sörja för att de får all den naturliga hjälp och det stöd som kan erbjudas dem här från det materiella planet”. (B: 198).

”Senare så vill man naturligtvis komma så långt fram i utvecklingen, att man helt kan uppfylla mina analyser angående ett liks bisättning, ja, kanske på ett ännu bättre sätt än vad jag har skisserat.” (Martinus-brev 1971).

Redan i dag arbetar åtskilliga begravningsföretag i många länder, både teoretiskt och praktiskt med att skaffa sig kunskaper omkring olika begravningsmetoder. Det finns åtskilliga handböcker i ämnet, och otaliga referenser på internet.

Branschen kan hämta en stor mängd information från existerande handböcker, artiklar och fördjupad information om köttteknik, köttkonservering, mikrobiologi, hygien och rättsmedicin.

Inom dessa fackområden finns redan nu en omfattande detaljerad, teoretisk och praktisk kunskap om enzymatiska och bakteriella processer och dessa processers reaktioner, vid nerkyllning, djupfrysning, uppvärmning, kokning, autoklavering, torkning, rökning, insaltning, sockerinläggning, bestrålning och desinfektion.

Innanför specialområdet ”vätskeuppsugande ämnen” kan man hämta kunskap och erfarenhet från bl.a. tillverkare av blöjor och bindor, vilka har stor kännedom om dessa hygienprodukter och olika ämnens uppsugningsförmågor – där exempelvis polyakrylat-korn är speciellt effektiva.

34. Att undvika den ”dräpande principen”

I slutet av varje avsnitt om de olika bisättningsmetoderna, finns ett sammanfattande eller konkluderande uttalande, huruvida dessa metoder är ett större eller mindre brukande av ”den dräpande principen”.

Det kan därför vara relevant att bli påmind om, att Martinus har tillkännagivit, att den jordiska människan inte har någon som helst möjlighet, att undvika att leva utan att praktisera denna princip:

”Då den jordiska mänskligheten lever i en zon där den dräpande principen fortfarande utgör omkring trettio procents livsbetingelse, är det omöjligt att uppfylla kärlekslagen till mer än de sjuttio procent som inte kolliderar med livsbetingelsen.”

(B: 185).

”De omkring trettio procents överträdelse av kärlekslagen, som i dag är en livsbetingelse, behöver inte bekämpas förrän så småningom, i den mån de på grund av utvecklingen upphör med att vara livsbetingelse. Dessutom är det heller inte verkningarna av denna del av överträdelsen som är huvudfaktorn i mänsklighetens nuvarande lidandetillstånd, även om den naturligtvis inte kan fränkännas sin medverkan. Det väsentliga för den jordiska människan som själv börjar ta del i sin egen utveckling, är inte att koncentrera eller rikta in sig så mycket på de områden där överträdelsen ännu är en livsbetingelse, utan att med all kraft koncentrera sig på de områden där hon överträder lagen, utan att denna överträdelse är en livsbetingelse.

(B: 185).

”Den jordiska människan måste tills vidare arbeta på att tillägna sig den sjuttio-procentiga förmågan att efterleva kärlekslagen, såsom den kan praktiseras på jorden, innan hon kan börja lära sig att leva efter den totalt eller till hundra procent.”

(B: 187).

Dessa uttalanden bör även omfatta såväl födo- som bisättningsområdet, där den jordiska människan på sitt nuvarande stadium i utvecklingen, varken har kunskap om eller praktisk möjlighet att helt undgå tillämpandet av den dräpande principen.

35. Proportionsförvrängningar i vår behandling av mikroväsen

Martinus har lärt oss att det ödesmässigt inte är likgiltigt, vilken behandling våra kvarlevor får. Samtidigt bör vi dock ha klart för oss, att det inte gagnar något att försöka vara överdrivet moralisk, med hänsyn till den egna bisättningen, om man samtidigt livet igenom utvecklar den dräpande principen, inom ödesmässigt väsentligare och långt mer allvarliga områden. Denna problematik uttrycker Martinus i andra sammanhang på det sättet, att det ödesmässigt inte gagnar, att visa nästakärlek mot sina medmänniskor, om man samtidigt är en tyrann, gentemot sina och andras mikroväsen.

Som ett närliggande exempel, på andra ansvarsområden än bisättning, bör även nämnas att man kan vara en tyrann gentemot sina mikroväsen, om man inte sörjer för en hälso-mässigt fysisk och mental omsorg om sin lekamen under sin levnad, och om man dräper och äter djur, samt genom att överlämna sina keldjurs organismer efter deras naturliga död eller avlivning till likbränning, och om man medvetet eller på ett tanklöst sätt överlämnar insekters organismer till likbränning.

Man kan också vara en tyrann mot sina egna mikroväsen genom att leva på ett sådant sätt, med avseende på levnadssätt och sättet att tänka, att man därigenom dör onormalt tidigt av sjukdomar eller på grund av olyckor, varigenom man ju sänder både organ, celler och organeller till en för tidig och onaturlig död. Detta gäller ju exempelvis, även om man begår självmord.

Som ett uttryck för, att överträdelser av den dräpande principen kan vara mer eller mindre

livsnödvändiga säger Martinus, att: *”det finns karma som kommer före annan karma. Det är i verkligheten en lång kö av karma, som väntar på att få utlösas.”*

Om vi skall se denna problematik i relation till bisättning, betyder det, att om man i det fysiska livet ”syndar” grovt, med hänsyn till utvecklandet av den dräpande principen, t.ex. genom köttätande, dryckesvanor, frosseri (kapitel 45/fig. 21) (DIF: 9), intag av skadliga ämnen, kärlekslöst tänkande, och på annat sätt misskött sin organism, kan det betraktas som något av en proportionsförvrängning att börja intressera sig för, om man utöver att välja bort likbränning, vill välja en annan bisättningsform än vanlig jordfästning.

Som ett mycket konkret exempel på denna problematik kan nämnas, att danskarna vid en beräkning som gjordes år 2000, i genomsnitt konsumerade ca 110 kg kött/år och där man med kött då menar griskött, oxkött, kalvkött och kött från fjäderfä (kapitel 45/fig. 22-23). Inälvor och fisk är alltså inte medräknade i den nämnda mängden. Om man antar att den danska befolkningen i genomsnitt väger ca 65 kg kan man se att de årligen, i genomsnitt, konsumerar mer än en och en halv gång så mycket kött som deras egen vikt.

Sagt i klartext så betyder det, att det sker en större utveckling av den dräpande principen under en människas årliga köttätande – än vad som sker vid denna människas jordfästning. Det är faktiskt väldiga mängder kött, som närmast kan sammanliknas vid en mindre zoologisk park (kapitel 45/fig. 24), som under loppet av ett människoliv genomsnittligt bisätts, i varje enskild dansk köttätarens matsmältningskanal. Vad det betyder ur ett mikrokosmiskt perspektiv är tankeväckande!

För fullständighetens och nyanseringens skull, skall här nämnas att Martinus (om skillnaden mellan att dräpa djur och att dräpa människor) i ett svarsbrev till en frågeställare gav svaret: *”att djur har mindre medvetenhetsmassa eller medvetande-underlag än människor”*.

Ett annat tankeväckande tal, är talet ”100 miljoner”, som är uttryck för det ungefärliga antalet människor, som varje år dör på vår planet. Detta svarar till, att det varje dygn bisätts ca 270 000 människor, alltså mer än 10 000 dödsfall och bisättningar, varje timme, året runt.

36. ”Förnimmelsen från ovan” och ”förnimmelsen nedifrån”

Det gäller nog för oss alla att vi, när vi förlitar oss på ”förnimmelsen nedifrån”, har vissa svårigheter att fullt ut förstå Martinus analyser, som rör det mikrokosmiska förhållandet mellan köttätande och bisättning.

För många är det nog även svårt att förstå, varför Martinus bisättningsanalyser, har så många gemensamma drag, med hans analyser om köttätande.

Innan vi, var och en, bildar oss en egen uppfattning om vad som är ”det minst onda” kan det vara klokt att få förståelse för, att Martinus analyser är skrivna med tanke på framtidens kultursamfund.

Genom hans analyser har vi dock redan nu fått tillgång till, en betydande del, av den kunskap och insikt, som man kan uppnå genom förnimmelserförmågan: *”den heliga anden”* (B: 25), – den form av förnimmelse som Martinus även har benämnt: *”Guds korrespondens”* (B: 25, 29), *”kosmisk klarsyn”*, *”livsanalysen”* (B: 31), förnimmelse eller forskning *”längs med materien”* (B: 29), *”förnimmelsen från ovan”* (Bok 19a: 23), *”förnimmelsen från livssidan”* (DIF: 12), och *”tankeupplevelsen uppifrån”* (LB1: 217-220, 238).

Här följer några citat:

”Men medan den moderna vetenskapliga forskningen, såväl som kokböckerna, är baserade på eller utgör ett resultat av ”tankeprocessen nedifrån”, är de upplysningar som det fallit på min lott att ge, ett resultat av ”tankeprocessen uppifrån”, och är således ett uttryck för den högsta ockulta analysen av de ovan nämnda

näringskällorna, vilket vill säga analyserna av själva det levande livet i dem. Med "tankeprocessen uppifrån" menas den högsta förnimmelsen eller upplevelsen genom "den helige ande", där allt iakttas från "livssidan", medan "tankeprocessen nedifrån" endast utgör upplevelsen genom de grova fysiska sinnen, där allt endast ses från "materiasidan".

På denna sistnämnda form av förnimmelse är den moderna vetenskapen alltså för närvarande baserad, men utvecklingen kommer att föra med sig att vetenskapen senare kommer fram till att också se tingen från "livssidan", och på så sätt höja sig över alla de illusioner och fallgropar som förnimmelsen från "materiesidan" representerar." (DIF: 12).

"Denna förmåga känner vi under begreppet intuitionen. Det är en förmåga att uppleva direkt kunskap om de eviga fakta eller livsmysteriets lösning. Med denna förmåga kan människan börja förnimma ovanifrån och nedåt. Det är en motsats till den materiella forskningen, där väsendena endast kan förnimma eller förstå nedifrån och uppåt och dock endast till det fysiska planets gräns upp mot den icke tids- och rumsdimensionella världen." (Bok 19: 23).

Även om man – genom att studera Martinus muntliga och skriftliga uttalanden om köttätande och bisättning, sett ur ett mikrokosmiskt perspektiv – kan få en enastående inblick i denna begreppsvärld, som den upplevs genom "*förnimmelsen från ovan*", strandar det vid vår "*förnimmelse nedifrån*" i den problematiken, att det är svårt, för att inte säga omöjligt, att på ett entydigt sätt, förbinda Martinus uttalanden med, den nuvarande kunskapen och de möjligheter, som för närvarande finns för bisättning.

Vi kan inte med vår "*förnimmelse nedifrån*" (vilket vi väl får betrakta som ganska naturligt) uppleva köttätande- och bisättningsförhållandena på samma sätt, som man har möjlighet till, genom "*förnimmelsen ovanifrån*".

Vi kan därför, med ett visst mått av sinnesro, "ta det som vi kan använda nu, och låta resten ligga till ett senare jordeliv".

37. Liknelser – för ökad förståelse

Martinus förklaring, för att vi ska förstå mikroväsendenas upplevelse av en likbränning, är att vi måste kunna föreställa oss hur vi själva, som ett mikroväsen i jordklotsväsendets organism ville uppleva det, om vår egen planet skulle drabbas av en total världsbrand. (B: 88-92).

Hans beskrivning, av de därmed förbundna rädslorna, bör fylla varje läsare med avsky. (B: 91).

Vi kan kanske föreställa oss dessa rädsor, om vi sätter oss in i, hur de personer har våndats, som blivit levande brända på bål, vilket bland andra drabbade den italienske humanisten och filosofen Giordano Bruno, den franska nationalhjältinnan Jeanne d'Arc och det danska häxoffret Maren Splids.

Andra mer närliggande exempel, är personer, vilka omkommit vid bilbränder, bostadsbränder, skogsbränder, terrorattentatet 2001 mot World Trade Center i New York och atombomberna 1945 mot Hiroshima och Nagasaki.

Om vi skall sätta oss in i de animaliska mikroväsendenas lidanden vid olika former av bisättning, måste vi väga in vilka principer sådana liknelser skall leva upp till, med hänseende till lidelsernas plötslighet och hastighet, graden av smärta, graden av den föregående ångesten, det inbördes storleks- och styrkeförhållandet mellan den eller de som dräper, och offret eller offren, och om det finns några flyktmöjligheter.

Låt oss börja med att föreställa oss våra vänner enzymerna – som, var och en på sitt sätt, är experter i livsnödvändiga, mikrokosmiska uppbyggnads-, nedbrytnings- och förvandlingsreaktioner – förstörade till ett mellankosmiskt storleksförhållande.

Vi vill då se, att det då är tal om speciella hantverkare och tekniker, som bleckplåtslagare, elektriker, maskinoperatörer, kirurger, kockar, murare, städpersonal, snickare, renoveringspersonal, sömmerskor och renhållningsarbetare. Av dessa mikrokosmiska specialister finns det även de som ansvarar för kommunikation och trafikreglering.

Om vi mellankosmiskt skall föreställa oss den naturliga mineraliserings-processen, kan det generellt ske genom att vi föreställer oss, den omvända processen, av den som ägde rum under djurvärldens utveckling genom tidsperioderna paleozoikum (542-251 milj. år före nutid), mesozoikum (251-65 milj. år före nutid) och kenozoikum (65 milj. år sedan, till nutid).

Själva dödstillpunkten kan man likna vid, en omfattande naturkatastrof, som utplånar de högst utvecklade formerna av animaliskt liv.

Den efterföljande, naturliga mineraliseringen, kan liknas vid djurvärldens gradvisa utdöende genom utvecklingsformerna: ormar, benfiskar, kräldjur, paddor, lungfiskar, trilobiter, sjöstjärnor, musslor, sniglar, maneter, maskar och amöbor (kapitel 45/fig. 25).

Om vi skall föreställa oss de animaliska mikroväsendenas rädslor när de bli dräpta vid köttätandet, kan man lämpligen likna det med slaktsvinens upplevelser, när de tvingas sluta sina dagar på ett slakteri (DIF: 5).

Redan från avhämtningen hos svinuppfödaren går processen endast en väg (~ matsmältningskanalens) där grisarna under protester och skrik drivs iväg, omgivna av dödsfiender. De dödsdömda grisarna (~A-livsenheterna) drivs framåt med hugg, sparkar och elektriska stavar, för att slutligen drivas in i den väldiga slakthallen (~magen), där de till slut avlivas.

Där tumlas de sedan runt och blir ytligt desinficerade för att därefter fortsätta vidare på transportband (~ tunntarmen), där de av styckarnas knivar (~ matsmältningsenzymerna) efter hand blir skurna till mindre och mindre bitar (~B-livsenheterna) som till sist, på olika sätt, hamnar hos slakteriets kunder (~ makroväsendet).

När jag här har valt detta sammanliknande, kan det skyllas på en mardröm som jag hade, och som återkom ett flertal gånger i olika drömmar i min ungdom. I dessa mardrömmar upplevde jag transportkrokarna i ett stort slakteri, där grisar hängde med huvudena neråt, och där de blev dödade av en slaktare, som stack en efter en i halsen med en kniv.

Det som gjorde mardrömmen speciellt obehaglig var, att jag bland dessa grisar, även såg människor upphängda, och som även de blev utsatta för samma behandling.

Man kan självklart även jämföra köttätandet med människors upplevelser av att bli överfallna och uppätta av rovdjur, exemplifierat med gladiatorer och de kristna martyrerna, som i de romerska arenorna tvingades ut till lejonerna.

Köttätandet har även vissa likheter med likbränning. Martinus har gjort uttalanden om, att nedbrytandet av kött i matsmältningskanalen kan liknas vid, att animaliska mikroklot blir dräpta genom mikrokosmiska världsbränder. I ett mikrokosmiskt perspektiv skulle det vara möjligt att direkt kunna se denna eld, när köttet bryts ner i matsmältningskanalen.

Om vi skall göra en någorlunda jämförelse som motsvarar kokning av kött, kan vi kanske försöka att sätta oss in i hur det kunde ha känts för de missionärer som – enligt många skämtteckningar – fick sluta sina dagar i kannibalernas köttgrytor.

Om vi skulle föreställa oss hur det känns för de mikroväsen som snabbt blir nerfrysta till mycket låga temperaturer, kan vi tänka på hur det skulle kännas för oss, om jordklotet skulle komma ur sin bana och snabbt försvinna bort från solens lysande och värmande energier. Allt vatten i sjöar, floder och hav skulle frysa till is. Marken skulle bli hård som sten och obrukbar. Vi skulle frysa mer och mer, och allteftersom permafrosten breder ut sig, skulle vi förfrysa och dö. Det finns hemska exempel på hur människor

frusit ihjäl när de ofrivilligt blivit instängda i frysrum. Andra liknande exempel har vi i de olyckor där bergsbestigare och skidåkare frusit ihjäl.

Vår nästa jämförelse behandlar mikroväsendenas öde vid den förruttnelse som ofta förekommer som en följd av jordfästning. Här vill vi se närmare på bakteriernas helt avgörande roll, och speciellt vid de egenskaper som är karakteristiska för dem.

Då bakterierna är mycket större än de mikroväsen som de dräper, nedbryter och därefter förtär, kan man som liknelse föreställa sig människornas öde som försvarslösa offer, om de skulle angripas av jättstora rovdinosaurier, t.ex. Tyrannosaurus Rex, om dessa, av någon för oss okänd anledning, åter skulle beträda vår planets yta.

Vi vill framför allt ta fasta på, att bakterierna är omätliga, att de inte samarbetar inbördes, och att de förökar sig hämningslöst. De breder ut sig och tränger in överallt där det finns en lämplig grogrund, och som offer känner mikroväsendena förmodligen inte på förhand till, att de plötsligt kommer att bli överfallna, lemlästade och dräpta av dessa mycket större varelser, som bakterierna är. Och när bakterierna lyckats i sin utbredning i kvarlevorna, går nedbrytningen mycket fort.

Ett närliggande exempel – icke minst i ljuset av Martinus uttalanden om jordbegravningar och att dessa kan ge karma, som kan orsaka vissa former av cancer – vilket kan liknas vid bakteriernas tillväxt och utbredning och cancercellernas växt och spridning, i form av metastaser. I verkligheten har bakterier och cancerceller många likheter, t.ex. när de delar sig blir de två, de efterföljande blir fyra, sedan åtta, sexton och så vidare, alltså fortlöpande fördubblingar (kapitel 45/fig. 13).

I motsättning till detta, förnyas många av kroppens celler normalt vid, att en specialiserad stamcell blir till en ny stamcell samt en cell som inte kan dela sig, alltså den ena cellen blir till två, som därefter blir till tre, fyra, fem och så vidare.

Att sammanlikna bakterier med cancerceller, är en jämförelse som vi kommer att använda vid kommande liknelser för balsamering. En annan jämförelse med förruttnelse, kunde vara de drabbades upplevelse av maffialiknande förbrytarorganisationers hämningslösa växt och utbredning, vilket Martinus har liknat vid kräftsvulster i samhället.

Som ett tredje exempel kan vi föreställa oss hur det skulle kännas, att sluta sina dagar fastbunden i en myrstack. Ytterligare exempel är den vävnadsförruttnelse som sker vid kallbrand, bensår och allvarliga skelettinfektioner som exempelvis benröta.

Karakteristiskt för balsamering med formalin är, att för att kunna rädda ett otal mikroväsen, tvingas man dräpa en del ”mikro-vänner”, d.v.s. en del aminosyror i proteinerna, samtidigt med att man dräper ”våra kvarlevors fiende” bakterierna – vilket ju är det egentliga målet med denna behandling.

Vi kan på samma sätt som i föregående avsnitt, använda cancerceller som liknelse, men här kan vi likna balsameringen med formalin, med metoden att bota cancer med cellgifter och strålbehandling. Karakteristiskt med dessa båda behandlingar är just, att man för att rädda hela organismen från undergång, tvingas att dräpa frisk vävnad samtidigt med att man dräper cancercellerna.

Andra exempel där man ”kände sig tvungen” att dräpa ett fåtal ”vänner” för att få tag på ”den egentliga fienden” kan kanske liknas vid senare års bombardemang av terrorgrupper och -regimer i Irak och Afghanistan, där många civila har tvingats sätta livet till, samtidigt med de egentliga målgrupperna.

På många andra områden i tillvaron finner man exempel på, att några må offra livet, för att rädda andra. Det gäller t.ex. avskedanden för att säkra en verksamhets överlevnad och att begränsa antalet personer i räddningsbåtar, grönländska mor- och farmödrars självmord vid svältsituationer. I naturen kan vi se denna situation när bin försvarar sitt bo, och när gnuerna under sina vandringar måste korsa krokodilfyllda floder.

Ytterligare ett exempel är användandet av kemikalier för att döda skadeinsekter, där man väldigt ofta även dräper många fler insekter än dem man önskar bli av med.

Om man skall sätta balsamering med formalin, i relation till, att bli ”angripen av jättestora rovdinosaurier, som en liknelse för förruttnelseprocessens förlopp”, kan man föreställa sig att dessa rovdinosaurier dräps med kraftfulla vapen eller gift, som dessvärre också dräper en del av de individer som man önskar beskydda från dessa rovdjur. Men det stora flertalet individer som överlever, har ju därigenom fått en chans att leva sina liv till ett naturligt slut.

Karakteristiskt för balsamering med exempelvis antibiotika, i stället för formalin är, att det endast är målgruppen ”bakterier” som berörs. Som en fortsättning av föregående avsnitt, kan vi likna det vid, att bekämpa cancerceller utan att den friska vävnaden berörs. Vilket är en metod som nu är på väg, i form av målinriktade molekylärmedicinska behandlingar, och som under några år, principiellt, har praktiserats, i form av regional kemoterapi och stereotaktisk strålbehandling med hög precision.

Man kan likna en långsam mumifiering med att jordklotet långsamt torkar ut, där regnmängden gradvis avtar och vattnet försvinner så långsamt, att alla människor och djur får en möjlighet, att på ett naturligt sätt leva ut sina liv.

Men livsvillkoren blir gradvis försämrade. Skörderesultaten minskar för varje år. Fler och fler områden blir obebodliga för människor. Efterhand kan endast djur som tål extrem torka överleva, och till sist vill även de dö ut. Jordklotet blir därmed en steril och månliknande planet.

Som avslutning av detta kapitel bör nämnas, att några ämnesenheter möjligtvis inte är livsenheter, d.v.s. inte är en organism för ett individuellt väsen. Sådana ämnesenheter, t.ex. vissa polymolekyler, kan liknas vid människors sammanslutningar, i exempelvis familjer, föreningar och arbetsgrupper. Bryts dessa sammanslutningar, exempelvis vid matsmältnings- och ämnesomsättningsprocesser, kan det liknas vid, att familjer, föreningar och arbetsgrupper upplöses så att medlemmarna skingras, för att hamna i andra sammanslutningar, där de har möjlighet att uppnå livsförnyelse och livsglädje.

38. Vad ”förmimmelsen från ovan” har lärt oss

Vad Martinus analyser – d.v.s. ”förmimmelsen från ovan” lär oss om bisättning och köttätande:

- att vi har genomlevt många tidigare jordeliv.
- att vi därför måste ha dött många gånger.
- att vi av den anledningen också har provat på att dö på många olika sätt.
- att vi därför har blivit bisatta på många olika sätt.
- att vi har många jordeliv framför oss, där vi skall dö och bisättas, igen och igen.
- att varje animalisk organism är uppbyggd av mindre, levande, ofta animaliska väsen.
- att varje animalisk organism ingår som en del av ett större, levande, animaliskt väsen.
- att det i kött och andra former av lik finns levande, animaliska mikroväsen, som kan uppleva sorg och glädje, smärta och välbefinnande.
- att vid val av bisättningsmetod, har man möjlighet att beskydda många av dessa mikroväsen, från en för snabb, onaturlig och smärtsam död.
- att man vid likbränning inte skyddar några mikroväsen från för snabb och smärtsam död. Tvärtemot!
- att om man önskar ta hänsyn till mikroväsendena, är det ytterst viktigt att undvika den förgörande likbränningen.
- att jordfästning, balsamering och mumifiering är att föredra framför likbränning.
- att den naturliga förruttnelsen är naturens lösning på ett lägre plan, och att jord-

fästning därför kommer att upphöra som bisättningsmetod, i framtidens kultursamfund.

- att balsamering med formalin före jordfästningen är mer kärleksfullt än en vanlig eller enkel jordfästning.
- att bisättningar i framtidens kultursamfund inte kommer att ske naturligt, i betydelsen "utan mänskligt ingripande".
- att vi på bisättningsområdet, liksom på åtskilliga andra områden i tillvaron, inte har någon möjlighet att undvika praktiserandet av den dräpande principen.
- att en helt idealisk bisättningsmetod inte existerar bland de möjligheter, som för närvarande finns att tillgå.
- att man i framtiden vill finna bisättningsmöjligheter, som är ännu bättre än dem vilka Marinus har nämnt som det "det minst onda".
- att vi i kommande liv vill få förbättrade möjligheter att utveckla vår personliga erfarenhet och förståelse för vad som är rätt bisättningsmetod.

39. Hur ska man förhålla sig inför avslutningen av sitt nuvarande jordeliv?

Martinus var helt klar över, att det för närvarande inte är möjligt att genomföra bisättningar på ett helt idealiskt sätt. Men samtidigt tillkännagav han dock, att en kulturmänniska bör ta ställning till, hur hon vill att hennes kvarlevor ska behandlas – och här anbefaller han oss, att välja det minst oundvikliga onda, bland de möjligheter som idag finns att tillgå.

Han skriver bland annat:

"Den stora frågan blir då för den utvecklade människan, hur hon skall förhålla sig för att kunna gagna det naturliga levande livet, i sin en gång i framtiden själlösa kropp."

(B: 172).

Hur skall vi förhålla oss? Vad betyder alla föregående avsnitt i denna skrift, för vårt eget ställningstagande inför nästa bisättning, som vi har framför oss?

Det väsentligaste är helt klart, att vi undviker likbränning. Martinus tillkännager härmed att de senaste årtiondenas starkt växande tillämpning av likbränning, inte bara i Österns länder men även i västvärlden, efterhand kommer att reduceras, för att i framtidssamfundet helt upphöra (kapitel 45/fig. 14).

Därefter skall vi välja mellan jordfästning, med eller utan balsamering, och mumifiering. Här kan man så välja den metod som man känslö- och intelligensmässigt har minst emot, även med hänsyn tagen till ekonomi och eventuella önskemål om en mer eller mindre anonym plats för sin bisättning.

Även om Martinus själv, på ett ganska tydligt sätt har gett uttryck för, att en jordfästning med balsamering är att föredra framför en vanlig jordfästning utan balsamering, måste jag och förmodligen också andra erkänna, att med hans uttalanden som grund, och föreliggande praktiska vetande, är det inte möjligt att argumentera motsägelsefritt och entydigt, för jordfästning med eller utan den balsameringsmetod som i dag är praktiskt möjlig. Orsaken till detta är, att bägge dessa metoder innebär ett visst mått av den dräpande principen gentemot de mikroväsen som borde beskyddas.

Vi har helt enkelt på detta, som på åtskilliga andra områden i tillvaron, inte någon möjlighet att helt undgå att praktisera den dräpande principen.

Man kan också själv ställa sig frågan, om det är något större avstånd eller skillnad i dräpsutövning mellan vissa av dessa bisättningsmetoder än andra. Sett mot bakgrund av nedbrytningshastigheterna för mikroväsendena, tycks det för mig klart, att det är långt större avstånd mellan likbränning och jordfästning – än det är mellan vanlig eller enkel jordfästning, och en jordfästning som inkluderas av en balsamering med formalin.

Även om Martinus vid flera tillfällen har tillkännagivit, att jordfästning inte är den rätta

bisättningsmetoden, vilket därmed kan ge en del ödesmässiga lidanden i kommande liv, har han, samtidigt låtit oss förstå, att *"tills vidare är det endast den gängse begravningsformen som stå till buds för de flesta utvecklade människor."* (B: 173).

Många människors uppfattning om de enskilda bisättningsmetoderna, är som tidigare nämnt, otvivelaktigt präglad av vad som är vanligt och oftast förekommande i det samfund man har hamnat i.

Om man känner obehag vid tanken på att bli balsamerad med formalin och känner, att det inte är rätt metod, och att man bättre kan förlika sig vid tanken om den nedbrytning som äger rum vid en vanlig jordfästning, kan man med någorlunda sinnesro välja en sådan jordfästning.

Det samma gäller även det omvända, att om man känner obehag vid tanken på nedbrytningsprocesserna vid enbart jordfästning, kan man med någorlunda sinnesro välja balsamering med formalin.

Känner man ovilja mot att använda en hermetiskt försluten zinkkista, av ekonomiska orsaker, eller vid tanken på vad som kommer att ske när gravplatsens upplåtelseid gått ut, kan man välja, att efter balsamering bli jordbegravd i en zinkkista som inte är hermetiskt igenlödd. Observera att när det gäller innerkistor av zink, finns det kommuner som endast tillåter dessa vid gravsättning i gravkammare.

Problematiken omkring valet av bisättningsmetod kan nog sammanliknas med Martinus uttalande om, *att man lugnt kan äta kött så länge man känner för att göra det.*

Vår motvilja mot en del bisättningsmetoder kan förmodligen skyllas på, att vi tror, att vi själva måste uppleva denna process fysiskt, på nästan samma sätt som vi upplever olika former av obehag i vårt dagliga liv. Men rent logiskt är det inte så.

Upplevelsen av fysiskt obehag, kan nog sammanliknas med frånvaron av smärtförmågor under bedövning, vid ett kirurgiskt ingrepp på vår kropp. Det primära måste ju vara, hur mikroväsandena upplever detta, och inte vad vi själva förmodas kunna uppleva.

Förutom möjligheterna till jordfästning, med eller utan balsamering, finns även möjlighet till en viss mumifiering, medan kvarlevorna ligger i en hermetiskt tillsluten zinkkista, som invändigt är preparerad med ett fuktbindande material. Denna metod, som ännu inte är tillräckligt undersökt, medför att kistans vikt ökar betydligt, vilket även ger ökade utgifter för kista, vätskebindande material, kistbärare och förlängd upplåtelseid.

I väntan på en sådan utvärdering, finns möjligheten att få två stycken fuktupptagande *"absorbenter"* (av samma modell som i *"Coverbag K315"*) placerade i botten av zinkkistan. (Se kapitel 46: *"Human begravning – inspirerad av Martinus Kosmologi"*). (ö. a.)

De problem som sedan uppstår när de mineraliserade resterna skall grävas upp, för att inlemmas i naturens kretslopp, kan myndigheterna förmodligen hantera ganska enkelt. För de få, som önskar och har ekonomiska möjligheter till det, finns ju även en lyxigare variant, där kistan placeras i en privat gravkammare.

Min sammanfattning av olika betraktelser i denna skrift är, att vi hela tiden, bör skilja mellan, vad Martinus har tänkt sig på längre sikt, och vad som är praktiskt möjligt, inom den närmaste framtiden. Mycket hör en fjärran framtid till!

40. Reinkarnationsprincipen och de kommande jordeliven

I denna skrifts inledande avsnitt har det nämnts, att vi alla – utan undantag – provat på att dö och bli bisatta på många olika sätt. Det är därför högst troligt att vi alla också har provat på, både likbränning och jordfästning, åtskilliga gånger!

Av Martinus analyser framgår det också, att vi alla har många upplevelser av födelse,

levnad och död framför oss, vilket innebär möjligheter, att för varje avslutning av våra kommande liv, bli bisatta på bättre och bättre sätt. Men vi kan faktiskt riskera, att i senare liv hamna i länder eller samhällen, där bestämda bisättningsmetoder, exempelvis likbränning eller balsamering är det enda som lagen tillåter.

Man bör helt enkelt ha klart för sig, att såväl likbränning som jordfästning, med eller utan balsamering med formalin, är tillfälliga stadier på vägen mot den idealiska metoden.

Även om huvudvikten i denna skrift är lagd på bisättningsproblematiken, skulle vi gärna ha sett att det tydligare framgått, att problemen omkring köttätandet mikrokosmiskt sett, är av jämförbar art. Det primära är, att i största möjliga utsträckning undgå, direkt eller indirekt, att medverka till dråp av djur, i och med att otaliga mikroväsen rycks med i döden tillsammans med makroväsendet.

Angående själva näringsprocessen kan det vara väsentligt att komma till insikt om, att precis som skilda former av bisättning är steg på vägen mot den idealiska bisättningsformen, så är också ovolaktovegetarianism, laktovegetarianism och veganism steg på vägen mot den idealiska näringsformen.

Det är säkert första inkarnationen vi ställts inför problem, som rör mikroväsendenas öden, vid de skilda bisättningsformer och födoämnen, vi har att välja mellan. Så om man i sitt nuvarande liv har handlat efter bästa förmåga, och därefter har valt ett alternativ som inte var kärleksmässigt optimalt, kan man ju i senare liv – när det har utvecklats bättre bisättningsmöjligheter samt bättre och sundare livsmedel – åter ta upp sitt intresse för mikroväsendenas liv och deras öden, genom att välja något annat och bättre, än man gjorde i sitt nuvarande liv.

Vi bör inom dessa områden, precis som på andra ansvarsområden, beväpna oss med tålmod och ha förståelse för, att ett idealiskt förhållande först kan komma till stånd, när vi själva och samhället är inställda på, att medverka till en förändring av de nuvarande tillstånden.

Vi kan då, liv efter liv, bli bättre och bättre på, att leva upp till Martinus visioner om – vad det vill säga att vara värdiga medborgare i det riktiga människoriket.

41. Källmaterial: Primär Martinuslitteratur (se även Kapitel 44, punkt 5)

- Livets Bog 1: 217-220, 238, 271, 378-388
- Livets Bog 2: 326-328
- Livets Bog 3: 922-925, 944
- Livets Bog 5: 1701, 1922-1927
- Livets Bog 6: 2171
- Den eviga världsbilden 1: Symbol 6, *"Det levande väsendet I"*, 8-11
- Den eviga världsbilden 1: Symbol 7, *"Livsenhetsprincipen"* (jfr. DIF:17)
- Den eviga världsbilden 1: Symbol 14, *"Det kosmiska spiralkretsloppet I"*, 15, 21-27
- Den eviga världsbilden 2: Symbol 18, *"Det levande väsendets ödesbågar"*
- Den eviga världsbilden 2: Symbol 19, *"Genom invigningens mörker"* (Helvete eller ragnarök)
- Den eviga världsbilden 2: Symbol 20, *"Syndernas förlåtelse"*
- Den eviga världsbilden 2: Symbol 23, *"Den färdiga människan som Guds avbild, honom lik"*
- Den eviga världsbilden 3: Symbol 29, *"Kosmiska utvecklingsbanor"*, 1-5
- Den eviga världsbilden 4: Symbol 38, *"Människan och animalisk och vegetabilisk föda"*, 13-18, 20-22, 26-27
- Logik: 74, 86
- Bisättning: 10, 14, 25, 29-31, 58, 75, 88-98, 106, 170-173, 182, 185-187, 198-201, 204
- Den idealiska födan: 4-5, 7, 9, 12-13, 21, 24-31
- Universets mælkeveje: (Bok 16b) (kapitel 7). (Boken är inte översatt till svenska)
- Kosmiska glimtar: *"Högintellektualitet och lågintellektualitet"*, 23

- Artikelsamling I: Kapitel 13, "Mikrokosmos" (version A). (Boken är inte översatt till svenska)
- Artikelsamling I: Kapitel 17, "Den hemmelige magt bag våbnene". (Boken är inte översatt till svenska)
- Kosmos: 1981, nr 10, sid. 119, "Kultur"
- Kosmos: 1983, nr 9, sid. 176-178, 186, "Sker det vitaminförlust vid kokning?"
- Kosmos: 1985, nr 4, sid. 86-87, "Fråga-1", "Fråga-2"
- Kosmos: 1985, nr 11, sid. 227-236 "Varför lever människorna i en överdimensionerad fruktan?"
- Martinus: Brev om vaccination, 1955 (ej publicerat)
- Martinus: Brev til bisættelsegruppen ved Aage Hvolby, 4 november 1971 (se även Kapitel 44: 3) (Ej översatt till svenska)
- Martinus: Uttalanden vid frågestunder 1970 och 1973 (ej publicerat)
- Martinus: Föredragsserie (1955) om "Den eviga världsbilden 5" (ej publicerat)

42. Källmaterial: Sekundär Martinus-litteratur

- Buch, Tage: "Paneldiskussion om bisættelsesproblematiken", Kosmos: 1973, sidorna: 42, 47-49, 54, 62-64
- Hvolby, Aage: "Den fysiske død", Kosmos særnummer: 1972, sid. 16-18
- Hvolby, Aage: "Næstekærlig behandling av lig", Kosmos særnummer: 1972, sid. 19-21
- Hvolby, Aage: "Den dræpande og den livgivende principlen i vår føde", Kosmos: 1972, sid. 292-299, och Kosmos: 1973, sid. 7-14
- Hvolby, Aage: "Ett liv i verdensåterlösningens tjenst är avslutat", Kosmos: 1981, nr 13/14, sid. 163-174
- Hvolby, Aage: "Martinus bisatt i mausoleum", Kosmos: 1986, nr 4, sid. 68-73
- Hvolby, Aage: "Bisættelsesmuligheder i Danmark", Kosmos: 1982, nr 9, sid. 178-179
- Hvolby, Aage och Inger Lise: Noteringar från samtal med Martinus 1968, 1973 (ej publicerat)
- Laug, Henning: "Skiftende tiders begravelsesformer", Kosmos særnummer: 1972, sid. 3-9
- Schleicher Ib: Referat från möten med Martinus 1971 och 1973 (ej publicerat) (se även Kapitel 44: 3)

43. Övriga informationskällor

(på danska)

- Andersen, Poul Erner: *Vore levnedsmidler 3, Animalske levnedsmidler* (1998)
- Andersen, Poul Erner: *Vore levnedsmidler 5, Konservering* (1998)
- Birch, Alex: *Dødens biologi I-III* (1984-1986)
- Bremer, Jens: *Biokemi og molekylærbiologi* (2000), sid. 61
- Cirkulære angående Regler for Indretning og Benyttelse af Gravkamre paa Kirkegaarde, nr. 81, af 15 maj 1914 (stadig gældende 2002)
- Cirkulære om begravelse og ligbrænding, nr. 220, af 1 december 1975
- Cirkulære om transport af lig til og fra udlandet, nr. 15480, af 26 september 1983, § 2, stk 6
- Dasa, Adiraja: "Vegetarism – et middel til et højere mål", Den ny Verdensimpuls, nr. 1 (2001), s. 17-21
- Dekkers, Midas: *Al kødets gang – om forgængelighed* (2000), s. 188
- Dybbro, T. og F. Hjordt-Carlson: *Politikens Visuelle Håndbog*, Natur (1998), s. 21, 56
- Falkenberg, H., P.K. Gasbjerg og L.H. Nielsen: *Fysiologi – Fra molekyle til individ* (2000), s. 10
- Genser, Finn: *Histologi – På molekylærbiologisk grundlag* (2002), s. 18
- Hawking, Stephen: *Hawkings Univers – illustreret*, s. 86, 98
- Jensen, Johan Fjord: *Vest for Paradis. Begravelsespladsernes natur* (2002), fig. 31 og fig. 51

- Jigmei, N. N. et al: *Tibet* (1981). s. 126-131
- Ladermanns *Læge Leksikon*, bind 4 (1977-80)
- Larsen, V.J., S. Mark og K. Selchau: *Genetik og gen-etik* (2003), s. 23
- Lynnerup, N., P. Bennike og S. Nørby: "Mumiekongressen i Nuuk", Ugeskrift for Læger (2001), s. 7235-7239
- Nedergaard, Gustav: *Human ernæring* (2003), s. 18, 45, 72
- Ovesen, L.: *Kødindtaget i Danmark og dets betydning for ernæringen og sundhed* (2002), s. 9
- Simonsen, Jørn: *Retsmedicin og medicinal-lovgivning* (1994)
- Sommer, Anne-Louise: *De dødes Haver – Den moderne storbykirkegård* (2003)
- Sørensen, A.B., H. Falkenberg, P.K. Gasbjerg og G.S. Jensen: *Genetik, Grundbog* (2002, s. 139
- Wulff, Tabita: *Den sidste have* (2000)

(på svenska)

- Dunand, Françoise och Roger Lichtenberg: *Egyptens mumier, en väg till evigheten* (1993)
- Löwegren, Yngve: *Balsameringsbruket genom tiderna* (1962)

(på norska)

- Skjervold, H.: *Genteknikk, Arv på en ny måte* (1986), s. 49

(på engelska)

- Kervan, Louis: *Biological Transmutations* (1972)
- United States Patent Office, patent 2.805.975: "Antibiotic Embalming Process" (1957)

(på tyska)

- Prokop, O. og W. Göhler: *Forensische Medizin* (1975)

44. Förklaringar

- 1) Vid studiet av "Den idealiska födan" och "Bisättning" bör vi tänka på, att Martinus inte använde ord som "naturlig", "matsmältning" och "förruttelse" med exakt samma betydelse, som dessa ord har, när de används av naturvetenskapligt fackfolk.
- 2) I denna artikel är orden "lik" och "kött" på de flesta platserna använda i betydelsen "människolik" eller "djurlik".
- 3) Bisättningsgruppen:
Mellan åren 1968-1973 arbetade en arbetsgrupp, bestående av tre styrelsemedlemmar, i samråd med Martinus på att formulera några praktiska riktlinjer för bisättning, som i möjligaste mån, skulle överensstämma med boken "Bisättning". (Se Kosmos særnummer från 1972): www.martinus.dk/da/kosmos/kosmos/1972/kos1972-snindh.php.

Dessa möten med Martinus företogs alltid i en ganska munter atmosfär. Gruppens arbete blev presenterat vid en paneldiskussion på Martinus Institut 1973.
(Se Kosmos 1973, sidorna: 42, 47-49, 54, 62-64).

- 4) Naturvetenskapen använder beteckningen "mineralmateria" som uttryck för materia, som uteslutande är oorganisk.
Mineralisering betyder således att organisk materia ombildas till oorganisk materia. I motsättning till detta använder Martinus begreppet "mineralmateria" som uttryck för materia som inte har någon dags- eller nattmedveten smärtupplevelse på det fysiska planet. Det innebär exempelvis, att Martinus i motsättning till naturvetenskapen benämner hår och naglar som "mineralmateria".
Dessa materier, som huvudsakligen består av brännbara proteinämnen, betecknar naturvetenskapen som organisk materia.

- 5) Förkortningar på Martinusböckernas titlar, som använts i denna skrift:
AS1: *Artikelsamling 1*
B: *Bisättning*
DEV: *Den eviga världsbilden*
DIF: *Den idealiska födan*
L: *Logik*
LB: *Livets Bog*
- 6) Av hänsyn till systematiken i föreliggande skrift, är vissa Martinuscitat, endast delvist återgivna.

45. Illustrationer (fig. 1-25)

Aage Hvolbys "*Illustrationer til Kødspisning og Bisættelse*" är ett häfte med 25 förklarande illustrationer. (*Texten är ej översatt till svenska*).

Häftet kan laddas ner från Martinus Institut:

[www.martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/Artikler/Illustrationer til Koedspisning og Bisaettelse.pdf](http://www.martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/Artikler/Illustrationer_til_Koedspisning_og_Bisaettelse.pdf)

46. Komplettering av praktisk bisättningsinformation – år 2013

Svensk utgåva:

"Human begravning – inspirerad av Martinus Kosmologi"
(*Information och praktiska råd*)

Häftet är på 15 sidor och kan laddas ner från Världsbild Förlag:

www.varldsbild.se/Begravningspaketet.aspx

Fonus begravningsförening kan bistå med en utskrift av denna information.

Telefon: 0771-87 00 87

Dansk utgåva:

"Information om Human begravelse – inspireret af Martinus Kosmologi"
(Skriften innehåller praktiska råd omkring bisättning – utifrån danska förhållanden och lagstiftning).

Häftet är på 21 sidor och kan laddas ner från Martinus Institut:

www.martinus.dk/da/martinus-institut/human-begravelse/